

אוצרות המיישי"ר

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי
כ"ד בשבט תשפ"ה | שבת קודש | גליון 137

פרשת משפטים



שן העלם חכם בעירו שמואל'י שליט"א

"כי תראה חמור שצאך, רבץ תחת משאו..
עזב תעזב, עמו"

משולחן המלך

עמוד 3



זוהר על הפרשה

עמוד 8



שרפי קודש

עמוד 10



ההלכה היומית

עמוד 12



שאלות מבית הדין

עמוד 12



מדור הילדים

עמוד 14



דרכי הרשב"י

עמוד 15



זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

ההלקה בידה	שקיעה	ייצאה	ד"ר
16:55*	17:35	18:07	18:46
17:14	17:34	18:05	18:44
17:15	17:35	18:07	18:46
17:13	17:33	17:05	18:43

*כמנהג ירושלים הולקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"ה שבט

רבי שאול שרבאני מחכמי המקובלים בירושלים, תשל"ט | רבי ישראל ליפקין מסלנט מוסד תנועת המוסר, תרמ"ג | רבי יהודה ישראל קוראל אב"ד בירושלים | רבי שבתאי בורך ספרים אבי המגיד מקו'ניץ | רבי מרדכי פרוגמנסקי, העילוי מטלן, תש"י | רבי אברהם בן"ר צבי הירש תאומים, התרכ"ח | רבי יעקב קוראל, ראש"צ | רבי חיים חייקל זאב ב"ר ראובן מילצקי, תשכ"ד

יום שני - כ"ו שבט

רבי אברהם אבינון רבה של טרבינק ביוגוסלביה | רבי יצחק בוחניק, מח"ס ויאמר יצחק, תשל"ה | רבי יוסף בירדוגו, מח"ס שופריה דיוסף | רבי דוד הלוי בעל טורי זהב, תכ"ז | רבי יעקב לנדא רב ואב"ד בני ברק, תשמ"ו | רבי יעקב שניידמן, ראש ומו"ס ישיבת תפארת ציון, תשנ"ה | רבי מרדכי יוסף אלעזר מראדזין, תרפ"ט

יום שלישי - כ"ז שבט

רבי חיים ב"ר אברהם בירדוגו | רבי שלום אוולא, מח"ר פורת יוסף, תשכ"א | רבי שלמה ציון ב"ר רחמים שנהרג עקד"ה בבבל | רבי מרדכי זאב שלמן ר"י סלבודקה ב"ב, תשמ"ב | רבי רחמים בוכריס, מח"ס לב רחב, ה'תשס"ה | רבי אלכסנדר סענדר שוה, בעל התבואות שוה, תצ"ז | רבי יעקב אידלשטיין, רבה של רמת השרון, התשע"ז

יום רביעי - כ"ח שבט

רבי חיים נסים אבולעפיה, רב חנ"א, הראש"ל, התרכ"א | רבי אפרים עזרא לניאדו, מח"ס דגל מחנה אפרים | רבי בנימין חמויי, מח"ס אמתחת בנימין | רבי וידאל אנג'ל ראב"ד בירושלים | רבי דוד זינדהיים מח"ס יד דוד | רבי מרדכי גולדמן האדמו"ר מזוועל ירושלים, תשל"ט | רבי אליהו ג' דיין בתוסס תלמידו של הרב שלמי תודה, תשכ"ו | רבי דוד סוזה, מח"ס מתוק מדב"ש, תשנ"ג | רבי שלום זליג שטיינמן מוקני חסידי יוניץ, תשנ"ה | רבינו הרב רבי נסים פון, ר"י 'בית אל' בני ברק, תשע"ב

יום חמישי - כ"ט שבט

רבי אליהו רחמים חזן, מח"ס אורח משפט | רבי משה חיים שמש חכם באשי דבלי | רבי נתן צבי פינקל הסבא מסלבודקה, תרפ"ז | רבי יצחק יוחסן דיסקין תרפ"ה | רבי חנניה יו"ט ליפא טיטלבוים, מח"ס קדושת יום טוב, תרס"ד | רבי ציון סופר, מח"ס נוה ציון

יום שישי - ל' שבט

רבי מנחם מנדל פרוש משקלוב תלמיד הגר"א

יום שבת - א' אדר

בניהו בן יהודע, קבור בבית ליד צפת | רבי עזריה פיג'ו, מח"ס בינה לעתים | רבי יצחק אזיק ספרין אפשטיין מזידיטשוב, תק"ס | רבי עמנואל חי ריקי, מח"ס משנת חסידים | רבי צדקה חוץ, מח"ס מקיץ נדמים, תשכ"א | רבי אברהם אבן עזרא, ד' אלפים תתקנ"ד, קבור בכפר כבול | רבי יחזקאל עזרא רחמים, מח"ס עצי היער | רבי כמוס חאדא רב העיר מדנין, מח"ס חכם לב ועוד, תרפ"ו | רבי חיים טראבלסי, מח"ס ראה חיים, תשל"ד | רבי מנחם מאוזו הראשון דיין בג'רא, תרכ"ח | רבי שבת כהן, בעל הש"ך, ה' תכ"ג | רבי אברהם יחיאל למברגר, גאב"ד מאקאו, תשנ"ה

מופדות המייש"ר



פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מיר"ר גדול והקובלים

שלוחה 5 א בואטסאפ

לעריכת אזכרות

באירחות צהריים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת רבני תורה וקדושה כולל תיעוד שישלח אליכם בואטסאפ

שלוחה 7 א בואטסאפ

הידור מצווה

החובת לספרי תורה, תפילין ועיונות בפקודת של מיר"ר שילח"א וכן כל ספרי מיר"ר

שלוחה 5

קביעת פגישה למיר"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הצביר מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שבות תספים שלוחה 7

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך ללמד התורה הקדושה להצלחת

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים ניתן להקדיש לע"ז

תולים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

תולדות שפרי הזוהר הימני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה והוספת כ-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בואטאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אוד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צ"ח ישראל יוסף
054-655-4554



משולחן המלך



זהירות בבין אדם לחברו

אמרו רבותינו: **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"** – ואלה מוסף על הדינים הראשונים שנאמרו בפרשת יתרו, ואת אלה תשים לפניהם. כלומר, את פרשת משפטים תשים לפני הדינים של פרשת



עונג שבת

יתרו, כי פרשת יתרו עוסקת במצוות שכן אדם למקום – **"אנוכי ה' אלוהיך"**, לא יהיה לך אלוהים אחרים על פניו ועוד. אבל פרשת משפטים עוסקת במצוות שכן אדם לחברו, ו"דרך ארץ קדמה לתורה". לכן, אלה המשפטים אשר תשים לפניהם – קודם כל מצוות שכן אדם לחברו, ואחר כך מצוות שכן אדם למקום. לכן, דבר ראשון, צריך להזהר מאוד לכבד כל יהודי ולא לפגוע באף אחד.

היה מעשה נורא ואיום בתלמוד תורה אחד בבני ברק, ואני מכיר את **"גיבורי" הסיפור**. שני ילדים, משתי כיתות, התקוטטו ביניהם. זה דבר נורמלי שכיתה אחת מתחרה עם כיתה אחרת. היה תלמיד מכיתה ו', שקראו לו יוסף נמני. היום הוא תלמיד חכם גדול בבני ברק. אני אומר לכם את השם כדי שתוכלו לברך אצלו. יום אחד החליט יוסף לעשות 'סדר', אחרי שתלמיד הכיתה הגבוהה הרגיו אותו. הוא נכנס בשעת ההפסקה לכיתה הגבוהה והחזיר להם מנה אחת אפיים. אחרי

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו



פרשה מלאה מצוות

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. כי תקנה עבד עברי, שש שנים יעבד וכשביעית יצא לחופשי חינום" – דבר ראשון, התורה התחילה בדין עבד עברי. למה דווקא דין זה? כי עד עכשיו היינו עבדים במצרים, והענין הזה עדיין 'טרי' אצלנו. אנחנו עדיין מרגישים את עצמנו עבדים. לכן, קודם כל, התורה מלמדת אותנו דין 'עבד'.

כידוע, פרשה זו מלאה מצוות ודינים – בעיקר מצוות שבין אדם לחברו, שצריכים לעמוד עליהן היטב. אומר רש"י: להיות בקיאים בהלכותיה.

"ואלה המשפטים" – כל "אלה", אומר רש"י, פסל את הראשונות, אבל "ואלה" מוסיף על הראשונות. מה אלו הראשונות, עשרת הדיברות, נאמרו למושה מסיני, גם "ואלה", כל המצוות שבפרשת משפטים נאמרו למושה מסיני. לא רק התורה שבכתב ניתנה לנו מסיני, אלא גם כל התורה שבעל פה, כמו שכתוב: **"ואתנה לך את לחות האבן והתורה והמצווה אשר כתבתי להורותם"** – אמר ר' שמעון בן לקיש: **"לחות האבן"** זה עשרת הדיברות, **"התורה"**, זה מקרא, ו**"המצווה"** זה משנה. **"אשר כתבתי"** זה נביאים וכתובים, ו**"להורותם"** זה תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי – מלמד, שכולם ניתנו למושה מסיני. **"להורותם"** זו מילה שכוללת בתוכה גם את סודות התורה. למעשה, צריך לדעת שכל מילה בתורה כוללת את כל התורה כולה.

"בעל הטורים" אומר: **"ואלה המשפטים"** אלה מצוות הדינים המדומים בראשי תיבות מילים אלה. **"ואלה"** – וחיוב אדם לחקור הדין. **"המשפטים"** – הדין מצווה שיעשה פשרה טרם יעשה משפט. **"אשר"** – אם שניהם רוצים, **"תשים"** – תשמע שניהם יחד מורכבים. **"לפניהם"** – לא פני נדיב יתיר, הנהגה מהם.

הדין צריך לפעול כפי שנדרש ממנו. עוד מוסיף **"בעל הטורים"** ואומר, שסופי התיבות של **"ואלה המשפטים אשר תשים"** – **"מקדמה"** – הדין מצווה לוודא שאחד מהצדדים לא מרמה, ולדעת איך להכריע את הדין. ולכן, **"אשר תשים לפניהם"** – צריך שיהיה הכל לפי ה"שולחן ערוך". לא רק שתחזרו לפניהם על הדין כמה פעמים, אלא גם כטוב טעם ובסברה ישרה. לפני שהדין פוסק את ההלכה, צריך לחזור על כל התורה עד שתהיה פרושה לפניו. כש"הנודע ביהודה" התמנה לרב ראשי, באו אליו נציגי הקהילה והניחו לפניו שאלה קשה. אמר להם: **"תנו לי יום יומיים, ואשיב לכם תשובה"**. אחרי יום חזר אליהם ואמר: **"השאלה הזאת לא כתובה באף מקום. אתם המצאתם אותה"**. שאלו אותו: **"איך אתה יודע?"** אמר: **"בדקתי בכל המקומות ולא מצאתי. תמיד יש לי סיעתא דשמיא, ופה לא היתה סיעתא דשמיא. לכן, זה סימן שזה לא כתוב באף מקום..."**

ההפסקה, נכנס הרב'ה של הכיתה הגבוהה, והתלמידים סיפרו לו מה שקרה. הרב'ה קרא לתלמיד הזה, וכלי לחקור את המקרה, הוציא מהארון שלו פטיון קטן שהיה משתמש בו לתליית מודעות, ונתן מכה לתלמיד לעיני כל הכיתה, וכולם התפרצו בצחוק. התלמיד נפגע מאוד מהמכות המשפילות, ורצה לנקום ברכ, מה עשה? לקח דלי גדול מלא במים ובין ועלה לראש הגג. הוא המתין עד שהרב יצא מהבנין כדי לשפוך עליו את תכולת הדלי. בסוף, הוא חשב לעצמו: **"איך אעשה דבר כזה? גם אותי הרב הזה לימד תורה"**. הוא חזר בו ולא ביצע את המעשה. חלפו שנים, ואותו תלמיד גדל ונתעלה וזכה להקים משפחה מפארת עם ילדים טובים. הוא היה גר בבני ברק, ויום אחד הוא קיבל טלפון, ועל הקו הייתה אישה ששאלה: **"האם קוראים לכם יוסף נמני?"** והוא ענה בחיוב. המשיכה האישה ואמרה: **"אני מחפשת את המשפחה שלכם הרבה זמן. האם למדתם בתלמוד תורה פלוני, אצל רב פלוני?"** והוא ענה: **"כן. אני לא למדתי אצלו, אבל הייתי בכיתה מתחתית"**.

בכתה האישה שעל הקו ואמרה: "אני רוצה שתאמר שאתה סולח לו". השיב: "טוב, אני סולח. אני יודע על מה את מדברת. הוא הרבין לי ונתן לי מכות עם הפטיש וכיזה אותי, אבל אני התאפקתי לא להשיב לו, למרות שכבר עמדתי על הגג מוכן לנקום בו". אמרה האישה: **"אני הכת שלו"**. הוא נפטר לפני שלושה חודשים, ואז הוא בא אלי בחלום ואמר לי, שאין לו מנוחה בעולם העליון. לא רוצים להכניס אותו לגן עד שיוסף נמני ימחל לו. הוא ביקש מביתו בחלום שתתאמן למצוא אותו ותבקש סליחה בשמו. היא סיפרה שאבא שלה נפטר צעיר ואין לו מנוחה. דוחים אותו מכל מחיצה עליונה, אפילו שיש לו הרכה תורה וחכיות. אומרים לו: **"אדוני, עד שאתה לא תבקש מהתלמיד הזה מחילה, אין לך מה להיכנס פה!"** הוא קיבל רשות מיוחדת משמים לבוא לבקש מחילה. בדבר הזה מאוד קשה עם היצר הרע, כי לפעמים האדם מוצא היתרים לפגוע בשני בגלל שעשה לו כך וכך. הדבר מיותר, כי מהשמיים יסדרו את הכל. חוץ מזה, האדם מצידו צריך למחול, כי מי שחברו ענש על ידו, **"לא מכניסים אותו למחיצתו של הקב"ה"**. שהשם יזכה אותו לא לפגוע באף אחד.

הנזק הנורא שנגרם מהבושה

סיפר הרב קוטלר על תלמיד בכיתה ז' בתלמוד תורה באמריקה, שלקח גמרא מבית המדרש, ואז ניגש אליו בחור אחד ואמר לו שהגמרא הזו שלו, ושיחזיר לו. אבל הבחור הראשון טען שהוא לקח את הגמרא מבית המדרש, והוא שייך לכלל התלמידים, ולכן לא צריך להחזיר. הבחור השני הלך למלמד,



מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך



יצטרך לבוא עוד פעם בגלגל. כידוע, יש לנו בתורה את מצוות הייבום, אומרים רבותינו, שמי שמייבם את אשת אחיו שמת בלי ילדים, מוריד את נשמת אחיו בגלגל באותו ילד. זהו שכתוב "דור הולך ודור בא", מה שהיה הוא שיהיה, רבנו האר"י אומר, שמי שמדבר לשון הרע מתגלגל ל"ע בכלל. ולכן אומר דוד המלך: "הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי" – יש גלגל בדומם, יש בצומח, ויש בחי – בכמהות או בחיות, אבל צריך לדעת שלמתגלגלים בהם יש צער גדול. למשל, האדם שחזר לעולם בגלגל של כלב יודע מי הוא היה בגלגל הקודם, ויודע מה הוא היה, איפה הוא היה, ומי היו האנשים בחייו, והוא סובל צער שאין כמוהו בעולם.

בא בגלגל של אחיו

חכם מרדכי אליהו זצ"ל היה מוסר שיעור בבית הכנסת "בבא תמא" בשכונת הבוכרים. הגבאי שם היה "מוֹלָאֵ הַיִּי בַבָּא", שהיה ה'מוֹכֵר' של בני עדת הבוכרים. הרב דיבר בשיעור על גלגלי נשמות. הוא סיפר להם שהיה בתלמוד תורה תלמיד שהיה מביא לכיתה משחק, והיה משחק בו בזמן השיעור ומפריע. הרב מרדכי אליהו היה אז הרב של הכיתה, והוא לקח לו את המשחק והניח אותו מעל הארון בכיתה. לימים, נפטר אותו תלמיד, ולאחר כמה שנים הגיע אחיו הצעיר ללמוד אצל חכם מרדכי אליהו. יום אחד הבחין האח במשחק המונח מעל הארון ואמר: "כבוד הרב, המשחק הזה הוא שלי!" שאל אותו הרב: "איך זה יכול להיות?" אלא, אמר הרב, שהאח הגדול התגלגל שוב באח הקטן, וכשהוא ראה את המשחק הוא טען שזה שלו. את זה סיפר לנו חכם מרדכי אליהו. **עוד דבר הוא סיפר**, שהיה זה בבית הכנסת "בבא תמא", בעת שמסר שם שיעור, הוא דיבר על חומרת איסור גזל, שמי שגזל חזר לעולם בגלגל, ולכן צריך להיזהר מאוד בכך. אמר לו "מוֹלָאֵ הַיִּי בַבָּא", "יש לי שטר של הרב 'אוהלי יעקב', שלושה ממני כסף ולא שילם לי." (הרב "אוהלי יעקב" היה עני מרוד והיה תלמיד חכם גדול מאוד, שחיבר פירוש על תפילות הימים הנוראים, הוא נפטר בביתו מרעב, בגלל שלא היה לו מה לאכול). כששמע זאת חכם מרדכי אליהו, מיד אמר לו: "תקרא את השטר הזה!" שאל אותו: "כבוד הרב, איך אקרא את זה? זה שווה היום הרבה כסף (בשוק האספנות). הרב 'אוהלי יעקב' חתום עליו שחייב לי כסף." אמר לו הרב: "טוב, אז אל תקרא, אבל תכתוב

שאתה חייב! הרסת את הכן אדם! ביישת אותו! יש לך תְּקֵנָה? אין תְּקֵנָה!" אדם צריך לדעת, שלפעמים צרות באות בגלל דברים שהיו לפני עשרים או שלושים שנה, ולא תמיד זוכרים אחד כך מה היה. לכן, בכל פעולה שהאדם עושה, הוא צריך לשים לנגד עיניו את התורה הקדושה ואת ה"שולחן ערוך", שמדריכים אותנו איך להתנהג. לפני כל מילה שמוציא מפיו, ישים את הקב"ה לנגד עיניו, וידע שמצוות שבין אדם לחבירו הן לפני הכל.

לבוא בגלגל – כדי לתקן

ב"זהר הקדוש" כתוב: "זאלה המשפטים אשר תשים לפניכם" – "אלו אינן סדורים דגלגל, דינן דנשמותין דארתנו כל חד וחד לקבל עונשה" – אלו סידורי גלגלי הנשמות שדנים כל אחד שחזר ומתגלגל בעולם. כל נשמה נידונה לפי עונשה, וכל אחד בא לכאן לתקן את מה שעיוות. יש כאלה שאי אפשר לדון אותם בגרינום, כי "מראשו ועד כף רגלו מלא עוונות". אם ידונו אותו שם, לא יישאר לו לא אחינים, לא פה, לא חוץ, לא ידיים ולא רגליים. מה יעשו איתו? חסד גדול עשה איתנו הקב"ה, ונתן לאדם אפשרות לדרת לעולם גלגל אחד גלגל, ולאט לאט הוא מתקן, כדי שלעתיד יוכל לקום עם רגליים ועם ידיים. למשל, יעקב אבינו אמר "אמונתה הפעם" – הכוונה, שימות רק פעם אחת, ולא יבוא שוב בגלגל. ב"סדר הדורות" כתוב: "כי לך תכרע כל בך תשבע כל לשון" – "תכרע כל בך" זה יום המיתה, ו"תשבע כל לשון" זה יום הלידה. למה מצינים את המיתה לפני הלידה? אלא, כאשר אדם מתגלגל, יש לידיה נוספת אחרי המיתה. ולכן אומר: "יחי ראובן ואל ימות" – שלא ימות מיתה שנייה, ושלא



וסיפר שהבחור הזה לקח לו את הגמרא. אותו מלמד כנראה קם באותו יום על רגל שמאל, או שאולי היו לו כל מיני בעיות, והוא פשוט ניגש לבחור ונתן לו סטירת לחי מול חמש מאות בחורים. הבחור התבייש כושה גדולה מאד. לשנה הבאה, כבר לא ראו את הבחור בישיבה הזאת. עברו מאד עשר שנים ויותר, והחורים שלו אמרו שהבחור עבר לא"י והקים משפחה, והכל בסדר. יום אחד, אחד מבוגרי אותה הכיתה היה בניו-יורק, ונכנס לבקר מישור בבית חולים פסיכיאטרי, שם הוא ראה את הבחור הזה, שלטענת הוריו התחנך ומתגורר בארץ ישראל. הוא מיד שאל אותו: "שמענו שעלית לא"י והתחתנת. מה אתה עושה פה?" ענה הבחור: "מה פתאום התחתנתי... ההורים שלי מתביישים ולא רוצים שאף אחד ידע שאני כאן, כי זה עלול לפגוע בשידוכים של האחים שלי." המסכן הזה יושב במחלקה פסיכיאטרית, מקבל תרופות ומכות חשמל, וטוען שהוא "לא מוחל לרב הזה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. לא מוחל לו!!!" החבר שפגש אותו הלך אחר כך ללמוד הזה, והזכיר לו מה שעשה בזמנו לבחור הזה. המלמד הזה החליט ללכת לפייס אותו, אך הבחור הטיח במלמד: "לא מוחל לך, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. לא אמוחל לך! אבל, אם תביא לפה את כל הכיתה, את כל החברים שלי, ותבכה מולם, ותלמד אותם שלא יעשו דברים כאלה, שלא יפגעו באף אדם עד כדי כך שיעטרו להכניס אותו למחלקה פסיכיאטרית. אם תעשה כך, ויהיה מזה תועלת, אמוחל לך. אם לא, לא מוחל!" המלמד הלך לביתו, וביקש את רשימות התלמידים מלפני עשרים שנה, ובדק איפה נמצא כל אחד היום. חלקם התגוררו בא"י, חלק היו שליחי של חב"ד ברחבי העולם, היו מהם שנפטרו ל"ע, וכו'. המלמד הזה הלך עם הרשימה לסוכן נסיעות ואמר לו: "אני רוצה שתזמין את כל אלה לבית מלון. כמה זה יעלה?" ענה: "חמישים אלף דולר לפחות!" חשב המלמד, מאיפה יביא סכום כזה? הלך לרב משה פיינשטיין זצ"ל וסיפר לו את העניין, ושאל אם הוא חייב לעשות את המהלך הזה. שאל אותו הרב: "אני שואל אותך, אם היית הורג איזה כושי בלי כוונה, אם היית דורס אותו והיו שמים אותך בכלא, האם לא היית מוציא מאה אלף דולר על עו"ד? תתבייש! בוודאי



"ברכות שמים מעל"

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אחוב ליבני תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ד ורעייתו
הצדקנית נטלי חיה בת רשל
תחי' וילדיה הנעמים, השם
ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן.

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וחכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד



תורה, "ויצאה אשתו עמו... והלך לפניך צדקך." הרבנית שרעבי

השבע היה יום פטירתה של הרבנית שרעבי. לא היו לה ילדים, והיא הייתה בוכה על כך כל הזמן. אני זוכר שהרב שרעבי היה אומר לסבא שלי, "תשב איתה קצת ותדבר איתה". יום אחד היא הלכה לחזון אי"ש ובכתה לו שאין לה ילדים. אמר לה החזון אי"ש, "בגלגל הקודם כבר היה לכם, ולכן אתם לא צריכים עכשיו ילדים. באתם לפה, כי יש לכם שליוות, שבעלך ילמד ותרם הסוד ויושיע את עם ישראל בכרכותיו. זה הכל. התפקיד שלך להיות 'עזר כנגדו', כמו שאת עושה." ובאמת, היא זכתה להיות עזר כנגדו משהו לא רגיל. היא כל הזמן עזרה לו מאוד.

צריך להיות שלם ברוחניות

בפרשת בראשית כתוב: 'ויצר השם אלהקים את האדם עפר מן האדמה. ויפח באפיו נשמת חיים'-- אתם יודעים ש'עפר מן האדמה' זה חלק מהתחתונים, ואילו 'ויפח באפיו נשמת חיים' זה מן העליונים. האדם מורכב משני חלקים- גוף מן התחתונים ונשמה מן העליונים. לכן יש במילה 'ויצר' שני יו"ד. אמר הקב"א: 'אם אני בורא אותו רק מן העליונים, יהיה ולא ימות', ואם ימות, לא יהיה לעולם הבא... עשה, חיבר אותם יחד, לקח את הגוף מן התחתונים, 'ויפח באפיו נשמת חיים' מן העליונים, ואפשר לפגוע בנשמה, כי יש לה לבוש-- 'כי צל' אלוהים עשה את האדם'. ה'צל' הזה 'לבו' של הנשמה. ה'צל' נפגע מהעונות, ולכן המלוש צריך לתקן אותו. 'השם יברך את עמו בשלום'-- 'בשלום' זה אותיות 'מלוש' שצריך לתקן את המלוש הזה. אם אדם לא מתקן כמו שצריך, אחר כך יחזור בגלגל כדי לתקן. אדם צריך לקיים את כל רמ"ח מצוות עשה ושם"ה מצוות לא תעשה, כדי שלא יצטרך לבוא שו בגלגל. צריך גם ללמוד את כל'פרד'ס'ה'תור-- פשט, רמז, דרש, סוד. לכן האדם צריך לדרוש אחר המצוות כדי לקיימם. ואם אדם יודע חטא, צריך לעשות 'תיקון' על העונות.

משולחן המלך



בושה וכלימה. אבל "אם בעל אישה הוא" -- אין אישה אלא התורה. אם הוא עוסק בתורה ועמל בתורה, לומד ומתחזק, ולומד מוסר -- אתם יודעים ש"אישה" זה בגימטריא "אמונה מוסר" -- אי "ויצאה אשתו עמו" -- אז התורה יוצאת עמו, "בהתהלך תנחה אותך, בשכבך תשמור עליך, והקיצות היא תשיחך". "בשוכבך" זה בפטירתו, "והקיצות" זה בתחיית המתים, כשהתורה תמליך טוב בעדך. זה העיקר. אמרו רבותינו, שבעולם הזה האדם דומה לשועל. **ידוע המשל על השועל** שמצא כרם שהיה גידור מכל צדדיו. הוא מצא שם פרצה קטנה בגדר, אך כשרצה להיכנס הוא לא הצליח, כי היה שמנמן. עשה השועל צום של שלושה ימים, יָדָה ונכנס. הוא השכיע את נפשו בגפנים, עד שהשמיך עכשיו, כשרצה לצאת מהכרם, שוב לא יכל לצאת. לכן היה צריך לחזור ולצום כדי לחזות ולהצליח לצאת. הפנה השועל את מבטו אל הכרם ואמר: "כרם, כרם, כמה נאה אתה וכמה נאים פירותיך. אך מה הנאה יש לי ממך? כמו שנכנסתי אצלך בתחילה, כך יצאתי!" כך זה העולם הזה. כאשר יצא מבטן אמו עירום, כך גם יעזוב את העולם. וכי האדם לוקח אותו לעולם הבא כסף או זהב? השועל כאן במשל לא נהג בחוכמה. במקום לאכול מפירות הכרם כשנכנס, היה צריך לזרוק החוצה את הפירות, ואח"כ לאכול אותם בחוץ ולהנות. כך האדם, בא לעולם הזה שמלא בשפע טובה שהשפיע הקב"ה בכריאה בגשמיות וברוחניות. **אך האדם צריך שיהיה לו שכל איך ליהנות מכל הטוב הזה, כך שתהיה לו מכך טובה אמיתית, ולא טובה שתמלא את כריסו בתענוגות העולם הזה.** הוא צריך לקחת איתו את הטובה של התורה והמצוות והמעשים הטובים לעולם הבא. כך האדם יזכה ליהנות מהטובה בעולם הזה, וגם לצאת מהעולם עם שפע טובה ולזכות לעולם הבא. זהו שאומר "אם בגפו יבוא" -- אם הוא רשע שבא בגופו, הוא גם יצא בגופו. אבל אם הוא בעל

מאחורי השטר 'פרוע'. אמר: "עם זה אין לי בעיה." הוסיף הרב ואמר: "תגיד גם בפה 'מחול'." וכך עשה. בא לביתו וכתב על השטר 'פרוע' ואמר 'מחול'. כלילה בא אליו בחלום הרב "אוהלי יעקב" ואמר: "תורה רבה לך! תגיד לרב מרדכי אליהו 'חזק וברוך' כי הוא עזר לי מאוד בעולם העליון! אך יש לי עוד בקשה. גם לאשתי יש איזה חוב אצל אשתך. היא לוותה מאשתך גבינה ולא החזירה. תגיד גם לה שתמחל!" וכך היה. למחרת באה גם האישה בחלום לאשתו של "מולא היי בכא" והודתה לה. פלא פלאות.

הגשמיות משעבדת אותנו

"כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחופשי חנם" -- אומר רבי שמחה בונים מפרשיסחא: "כי תקנה, עבד עברי", ברגע שקיימת "כי תקנה", מיד הפכת ל"עבד עברי". ברגע שאדם קונה איזה חפץ, מיד הוא נעשה עבד של החפץ. למשל, אם קונה לו מכונת, הוא נעשה עבד של המכונת: דלק, טיפולים, שטיפה, משלם כל מיני הוצאות. על זה נאמר "קנה עבד, קנה אדון לעצמו". בכל זאת, אמרו רבותינו, מה יש לצדיק בתוך ביתו? ארבעה דברים: מיטה, שולחן, כיסא ומגורה. כל השאר זה בזבז של כוחות הנפש. המטרה היא לעבוד את השם, וכל השאר זה סתם שטויות והבלים. האדם צריך מיטה לישון עליה, שולחן שיוכל ללמוד ולאכול עליו, כיסא לשבת עליו ומגורה שתאיר לו. לא צריך יותר! "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחופשי חנם" -- אומרים רבותינו, "ימי שנותינו כהם שבעים שנה, ואם בגבורות שמונים שנה." כלומר: "שש שנים יעבוד", ובאלה השנים יעשה רצונו של מקום. מהי "עבודה"? עבודה זו תפילה, עבודה זה לימוד התורה. יעזוב כל תענוגי הגוף ותאווות העולם הזה, ויכין את עצמו לתענוגי הרוחני. אדם לא יכול לדעת מה יהיה איתו. לכן, **מי שעושה "תשובת הקנה", יש לו "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחופשי" -- יצום שש שנים ורק יאכל כלילות, ולא יאכל בשר ויין, אלא רק קטניות.** אדם שעושה את זה, בשנה השביעית **"יצא לחופשי"**, הוא כבר חופשי מהיצר הרע. אין ליצר הרע שום שליטה בו. הרב שרעבי עשה את זה, ככה סיפרה לנו הרבנית שרעבי. "אם בגפו יבוא בגפו יצא" -- אם אדם בא בגופו ודואג כל הזמן לגופו, הוא גם יצא בגופו, קשור להבלי העולם הזה, כלי מלא

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' סבב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"פ

יקיור פלוני

היקיור ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ד שיוכה לשפעה מרבה
הצליחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה.
ארוכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים



"ברכות שמים מעל"

הגליון מוקדש להצלחת יידינו
אהוב ליבנו תמך תורה וחסד
בכל ליבנו ונפשו
רבי ש' בן רות ה"ו ורעייתו
הצדיקת יסמין בת פאני תחי'
ולדיו הנעימים, השם ישמרם
ויחייהם בבריאות ושובע
שמחות אמן.

משולחן המלך



השבונות שמים

אבא שלך? אתה יכול להיות סבא שלי... אמר לו: "אני שלמה, הבן שלך. אני אספר לך מי אני. אני אחד מבעלי התוספות. נהרגתי בצרפת על קידוש השם, וכשעליתי לשמיים נכנסתי למדור של מי שנהרג על קידוש השם. הייתי בכל העולמות, עד שהגעתי למקום מסוים, ושם אמרו לי: 'נכון שאתה אתה תלמיד חכם וכו', אך לכאן יכול להיכנס רק מי שטבלו אותו במוות במקווה... בלי טבילה אי אפשר להיכנס לכאן.' אך מכיוון שהוא נהרג על קידוש השם, קברו אותו עם הבגדים המלוכלכים בדם, בלי לטבול אותו קודם במקווה. לכן אמרו לו: "אם אתה רוצה להיכנס לפה, תחזור למטה, תטבול במקווה, ואז תעלה חזרה לפה." הסכמתי. בחזרתי בבית שלך, כי אתה צדיק וזכית לכנות מקווה כדי לזכות את הרבים. תדע לך, שהיה לי מאוד קשה לרדת למטה לנחם אותך. אבל ירדתי בגלל שלוש סיבות: א. מתוך הכרת הטוב על שגידלת אותי שנתיים, ב'. שתבין מה זה זיכוי הרבים שאתה זכית לו, וג'. אנשים מסתובבים בעולם ויש להם הרכה שאלות, אבל יש עליהן רק תשובה אחת - 'כל דעביד רחמנא, לטב עביד'. לסיום, כדי שלא תחשוב שזה חלום שווא, אתן לך שני סימנים: דבר ראשון, אזכיר לך שבגיל שמונה חודשים הגעתי למצב סכנה והרופאים איבדו תקווה, ופתאום יום אחד קמתי בריא. סימן השני, שאם תקפידו על מצוות הפרשת חלה, בקרוב תברכו בבת. הרב התעורר מהחלום, והתברר ששלמה בא גם לאשתו בחלום, ואז אמר לו הרב המאיר, "אתה רואה את ילדה הקטנה כאן? זאת הבת שנוולדה לנו!" היום יש לו תשע בנים וכת.

אנשים שחזרו בגלגול - כדי לשלם

הייתה פעם בירושלים משפחה ברוכת ילדים. באותם ימים לא היו מכוונות כביסה, ופעם בשבוע היו מביאים הביתה כובסת. לאותה משפחה היתה כובסת ערבית, שכל שבוע היתה מכבסת להם את הבגדים. יום אחד, אחרי שכבר הרתיחו לה את המים, הכובסת לא הגיעה. האמא הלכה לחפש כובסת אחרת, ומצאה אחת צעירה, טובה ונחמדה. היא אמרה לה שהיא מחפשת כובסת, והיא הביעה את נכונותה לעבוד אצלה. היא עבדה כל הבוקר עד הצהריים. ואז אמרה לה בעלת הבית: "הכנתי ארוחת צהריים. את רוצה לאכול?" אך הכובסת ענתה: "היום אני צמה, ואני לא יכולה לאכול." אמרה לה האשה: "טוב, אז כערב אני אביא לך ותפתחי את הצום." הכובסת עבדה טוב עד הערב, ועשתה לה כל מה שהיא צריכה. פתאום, הכובסת נעלמה ולא מצאו אותה. האישה הזאת מאוד הצטערה על כך שהכובסת עבדה קשה וכיבסה כל כך יפה את הבגדים ובסוף הלכה בלי לקבל כסף. כלילה, באה אליה הכובסת בחלום ואמרה



צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניך"

פרשה הנוכחית נקראת בשם "משפטים" על שם כל חוקי המשפטים של בין אדם לחבירו ומה דינם של כל אחד ואחד, רש"י כותב על פסוק זה וז"ל "ואלה מוסף על הראשונים מה הראשונים מסיני אף האחרונים מסיני" היינו כמו שכמות תורה עם ישראל זכו לראות את השם יתברך ונוכחו לדעת שעשרת הדיברות הם מאת השם יתברך כך גם כל חוקים אלו ג"כ נאמרו מסיני, אולם יש להבין מה רש"י היתה כונתו להוסיף הלא פשיטא שכל התורה כולה נאמרה מפי השם יתברך ולא שום אדם אחר כוננה אם כן מה רש"י בא ללמדנו בכך? והשיב על כך בספר עזר אליהו, וכתב שכמו שכמות מתן תורה זכו כל עם ישראל לראות את השם יתברך בחוש והצביעו ואמרו "אתה הוראת לדעת כי השם הוא האלוהים ואין עוד מלבדו" אף כל הרבירים הללו שקוראים בבין אדם לחבירו, שנראים שהוא לקח לי הוא אמר לי הוא עשה לי, מגיע רש"י על כך ומוציא מאיתנו מחשבה זאת אלא אף אלו בסיני נאמרו היינו מפי השם יתברך כך קרה לאדם ולא מחמת שום גורם אחר,

ושאדם מכין זאת מהלך בחייו בשמחה משום שחי בהכנה ובידיעה ברורה שכל הסובבים אותו שליחי רחמנא להיטיב עימו, ועל זה כותב ("נר ישראל", רד"ק) "עו וְחִדּוּ בְּמִקְוֹמוֹ" (דברי הימים א' טז, כז) - אצל מי אני יכולים למצא "עו וְחִדּוּ", הינו מדת השמחה? "במקומו" אצל אדם המקושר למקומו של עולם, המאמין שהש"ת הוא מקומו של עולם ומשגיח על הכל בפרטי פרטיות. אדם זה שרוי תמיד בשמחה. ורק כך אדם יוכל להיות בשמחה ולעשות נחת רוח להשם יתברך כמו שכותב הגאון מוויילנא על המשנה (בברכות) בשם שמכר על הטובה כך מכר על הרעה וכתב ש"כשם" הכוונה באותה מחירות שהוא מכר על הטוב שרואה מאת השם יתברך כך גם על רעה יברך את השם יתברך ורק אז אדם יזכה להיכנס לתואר של "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" היינו איך אדם יזכה להיכנס לממלכת כהנים של השם יתברך, אינו אלא על ידי שיחוד חזק את נקודה זו ועל ידי זה ישמח גם בעולם הזה משום שאין אצלו מושג של רע בעולם וגם יזכה לעשות נחת לאבינו שבשמים.

שנוכח להגיע להשגה זו אמן ואמן.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
הוקליתו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!



משולחן המלך



כל נתיבותיו שלום
מיוחדות טובות וזוגות דרך ארץ
מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

תשמח את שלי – אשמח את שלך

בפרשת השבוע – משפטים, מכארים חוקי ומשפטי ה' הפרשה 'עשרה' ומלאה במצוות בעיקר בדברים ש'כן' האדם לחברו.

הערה הקדושה מלאה בדרישת ה' מאיתנו להיות 'בני אדם', 'דומנים בני רחמים' בפרשתנו מכארת המצווה: "כל אלמנה ויתום לא תענו, אם ענה תענה אותו, כי אם צעוק יצעק אלי – שמוע אשמע צעקתו" (שמות, כ"ב, כ"ג-כ"ד). הקב"ה מודיר בחומרה שלא לצער ולענות אלמנה ויתום. רש"י הקדוש מכארת שרואה הדין 'לצער שום אדם', והסיבה שהכותב פירט דוקא אותם משום שהם תשושי כח מחמת צערם, ודבר מצוי בקלות לענותם.

כמוקם שה'אדיראל' שצריך להיות 'המורה דרך' לכל עובד ה' הוא ההפך של לצער שהוא: לשמח ולהטיב לדעתו וכוונתו לאנשים המסכנים והאומללים שהקב"ה שמח שמחה רבה בכל מי שמשמחם, כי הלא הם בניו וכידוע: "אם אתה משמח את שלי", אמר הקב"ה: "אני משמח את שלך".

מסופר על גדול הדור מרן ר' שלמה זלמן אייזנברג זצ"ל: פעם בקשו חברי הכנסת החרדים לסדר להם פגישה עם ר' שלמה זלמן, הם בקשו לדון אותו בשבת לחוק מסוים. בתחילה סירב הרב שמעודו לא התעסק בפוליטיקה, אך לאחר מכן לטובת העניין הסכים. הרב קבע את הפגישה לשעה 17:00 אחר הצהריים ודקדק לה 20 דקות.

לאחר שהודיעו לח"כים את מועד הפגישה, ר' שלמה זלמן עשה בדיון סימן של צער ואמר כי עכשיו נזכר שנקבעה לו פגישה בשעה 17:00 עם אשה אלמנה. אמר לו אחד תחת' שרדה ממקורביו: "הרב, אולי אודיע לאלמנה שתמתן מעט עד שתחתיים הפגישה עם הח"כים?".

מרן ר' שלמה זלמן נבעת ממקומו: "מה? האם יעלה על דעקך שאני אדחה את הפגישה עם האלמנה?"

סיפר אותו תלמיד חכם: "במשך שבועיים תמימים לאחר מכן, הרגשתי שמרן ר' שלמה זלמן כועס עליי, רק בגלל המחשבה שהייתה לי לדחות את הפגישה עם האלמנה".

עוד מסופר על יחסו המיוחד והרגיש שגילה כלפי אלמנות: אלמנה אחת החזיקה חנות של יין. במשך שנים רבות נהג ר' שלמה זלמן – מידי ערב שבת להיכנס לחנותה ולרכוש בקבוק יין לכבוד שבת ומידי ערב פסח היה קונה כמות גדולה של בקבוקים.

גם כאשר הבקבוקים בחנותה של האלמנה הפכו ליפחות ולזנוזים' והיו חנויות עם סחורה חרישה ומשובחת יותר ולקוחות רבים עברו אליהם, היה ר' שלמה זלמן מקפיד לקנות דוקא בחנותה של האלמנה. מרנן את הלב היה לראות את גדול ישראל, שכל עם ישראל נשען על הוראותיו – עומד ומתייעץ עם האלמנה 'איוה' יין היא ממליצה לו לשתות? מה חריף יותר ומה פחות?

נחתם בדבריו הקדושים של הרה"ק רבי יצחק מווארסקא זצ"ל:

"הודי, עליו להיות כמו קוביית 'סוכר' – שהיא נמסה כולה, כדי להמתין למשהו אחר!"

נכונים, אבל איני יכול להוציא מהם את הכסף אם אין לך שטר". הסיפור הזה עשה רעש גדול, והמגיד ממזריטש, תלמיד הבעש"ט, הלך לדבר הבעש"ט ושאל אותו: "איך קורה דבר כזה?" אמר לו הבעש"ט: "אתה רוצה תשובה? לך מחר ליער פלוני ותטפס על עץ גבוה בעל ענפים רחבים ותשב שם. תיקח איתך קצת חמרים שיזונו אותך באותו יום, תלמד תורה, ותתבונן סביבך". עשה כך המגיד ממזריטש, ואז בצהריים ראה שבא סוחר אחד עיף, שהיה לו ארנק מלא בכסף. הסוחר התרחץ במעיין ושתה מים והיה שמח, ואחר כך שכב לישון כשהוא מניח את הארנק למראשותיו. כעבור שתיים, בערך, הוא קם במהירות, עלה על הסוס והתרחק בדרה, כשהוא שוכח את הארנק מאחוריו. אחרי כמה זמן הגיע לשם איש עני ומסכן, ומצא את הארנק. הוא לקח אותו בשמחה, שם את הכסף בצדורו, ואילו את הארנק עצמו קרע לגזרים והשליך לדרך מי המעיין, והלך לו. אחרי שעה, בא עני אחר מסכן, שהיה עיף. הוא רחץ בנהר, שתה ונדרם. כינתיים, הסוחר הרגיש כארנק שנעלם. הוא חזר למקום וראה שם עני אחד יושן, אבל הארנק כבר לא היה שם. הוא העיר את העני בבעיטה, ואמר לו: "קום מיד, איפה הכסף שלי שגנבת? איפה החבאת אותו?", אמר העני: "לא ראיתי...". ואז היכה אותו העשיר במכות איומות. את כל זה ראה המגיד ממזריטש. ראה, אך לא יכל לדבר, כי כך ציווה עליו רבו הבעש"ט. כשראה העשיר שהוא לא מוצא את הכסף, הוא הלך משם והשאיר את העני הזה מוכה ומדמם. חזר המגיד ממזריטש אל הבעש"ט ושאל אותו: "עכשיו יש לי עוד יותר שאלות. מה פירוש הסיפור הזה?" הסביר לו הבעש"ט, שהעשיר היה חייב כסף לעני בגלגל הקודם, ולכן הילדים שלו קיבלו את הכסף כדן... זה הכל גלגלי נשמות. אי אפשר לדעת כלום והכל מאיתו יתברך. גם פה, מה שראית, קרה אותו הדבר בדיוק. העני שקיבל מכות היה הדין שפסק בדן, אבל הוא טעה, והוציא כסף מהסוחר, שלקח את כל הכסף שלא כדן. מי קיבל את הכסף הזה? העשיר שרכב על הסוס. לכן הדין קיבל עכשיו מכות, ואילו העני הראשון קיבל את הכסף שלו בחזרה, ומהסוחר שקיבל את כספו שלא כדן הוציא את הכסף. זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות.

לה: "אני הכובסת. פעם לווייתי ממך לימונים ולא הצלחתי להחזיר לך. עשו איתי חסד מן השמיים ונתנו לי להחזיר לך את החוב." הכובסת היתה שכנה טובה שכבר עלתה לעולם האמת, וסיפרה שהמתין לה מקום טוב בגן עדן, אבל היתה לה רק הבעיה הזאת, שעוד לא החזירה לה את הלימונים. ועכשיו היא באה לשלם לה על הלימונים.

ר' חיים מוולוז'ין היה מספר, שהיה בישיבת וולוז'ין בחור אחד שקרן ומיוחד. יום אחד, הבחור לא הרגיש טוב, שלחו אותו הביתה עם אחד הבחורים שילווח אותו. הדרך הייתה ארוכה, ובליילה הם נכנסו לאיזו אכסניה. היה חסד להם כסף לתת לבעל האכסניה, אבל בעל האכסניה אמר לבחור החולה הזה, "אני סומך עליך שתביא את הכסף". כשהם הגיעו לביתו של הבחור החולה, הוא נתן לבחור את הכסף ואמר לו שבדרכו חזרה ליישיבה, יעבור דרך האכסניה וישלם את החוב. בינתיים, אותו בחור שחלה נפטר לבית עולמו, ובישיבה התאבלו עליו מאוד. בישיבת וולוז'ין היו משמרות לימוד של 24 שעות. ור' חיים היה מסתובב בישיבה בשעת המשמרות השונות לראות איך הבחורים לומדים. לילה אחד, באמצע הלילה, הוא רואה את הבחור שנפטר ניצב מולו בדמותו ובצלמו. שאל אותו רבי חיים: "הרי כבר הלכת לעולמך. מה אתה עושה כאן?" ענה לו: "נכון, אבל נתנו לי רשות לבוא, כי אני חייב כסף לאכסניה, ולכן לא נותנים לי לעלות למחיצתי. בבקשה, כבוד הרב, תגיד לבחור שילך להחזיר את הכסף שנתינו לו..."

ישנו סיפור מעשה חזק מאוד שהתרחש בזמן הבעל שם טוב. עשיר אחד, הודמן לו לנסוע למרוקאים לזמן רב, והוא הפקיד את הארנק שלו עם הרבה כסף אצל חברו, שהיה עני נאמן. החבר לקח את הכסף וטמן אותו מתחת לקרקע. יום אחד, העני הזה לא קם בבוקר. הילדים שלו גם היו עניים מרודים, וכשבאו לחלוק ביניהם את הפריטים הבודדים שהשאיר בירושה, מצאו פתאום את הארנק הזה עם "האוצר". לזומום, הם אמרו זה לזה: "כנראה אבא היה קמץ גדול שנהג להחביא את עושרו, ולא גילה לנו שיש לו כסף". הם לקחו את כסף "הירושה" שמנה הרבה מאוד כסף, וכל אחד בנה לו וילה וקנה כרכרת פאר, וכיום אחד הם הפכו למיליונרים. אחרי איזו תקופה, העשיר חזר... הוא בא לביתו של החבר העני, ומגלה לתדהמתו שהוא נפטר. אמר להם: "הפקדתי אצלו סכום כסף גדול" שאלו אותו: "יש לך שטר?" ענה: "לא, אין לי שטר. סמכתי עליו". מפה לשם, תבע אותם העשיר לדון תורה. הוא אמר לדייני בית הדין: "כל בני העיר יודעים שאני עשיר, ושלאחר שלי לא היה כלום... הבנים לקחו את כסף שלי וקנו וילות וכרכרות... מאיפה היה להם כסף? הם הרי היו עניים". הדין שמע ואמר: "אמת ויציב. דברך נשמעים

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וסויות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המיישר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה



שתייה קלה וחמה
לדוחות הלומדים

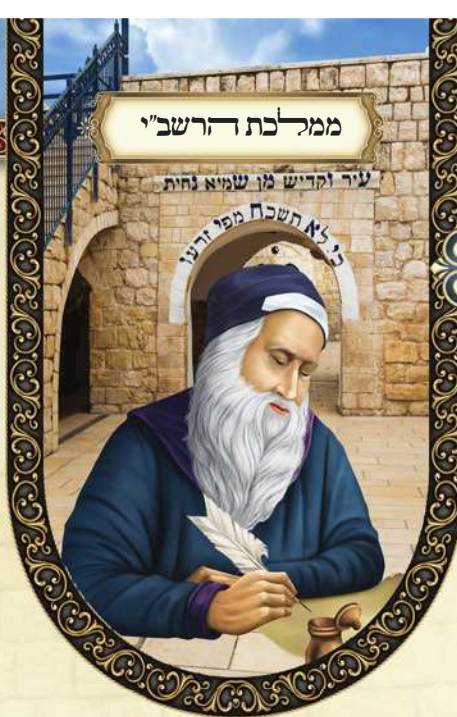
זוהר על הפרשה

הנשמה לא רוצה לרדת לזה העולם

תו, אַזְהָרֹתָא לְכַר נֶשׁ (בְּהַאי עֲלָמָא) אֵית בְּהַאי קְרָאִי, עוד אזהרה יש לפני אדם באלו הפסוקים וְכִמְהָ עֵיטִין טְבִין עֲלֵאִין אִינוֹן, בְּכַל מִלִּי דְאֻדְיִיתָא, וכמה עצות טובות עליונות וחשובות הן בכל דברי התורה שהאדם לזמור וכלהו קְשׁוּט, בְּאַרְחָ קְשׁוּט, וְאַשְׁתַּמּוּדְעֵן לְגַבִּי חֲכִימִין, דִּידְעֵי וְאֻזְלִי בְּאַרְחָ קְשׁוּט. וכל אלו העצות הן אמת ובדרך אמת ועצות אלו הן תגלו אצל החכמים אשר הם יודעים והולכים בדרך אמת ולא משקרים בדברי התורה והמצוות בִּזְמַנָּא דְכַעַא קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא לְמַכְרִי עֲלָמָא, סְלִיק בְּרַעְיָתָא קְמִיָּה, ואומר שבזמן שרצה הקב"ה לברוא העולם עלה ברצון לפניו וְצִיִּיר כָּל נִשְׁמָתִין דְּאִינוֹן זְמִינִין לְמִיָּחָב בְּכַנִּי נֶשָׁא לְכַתָּה, וצייר את כל הנשמות שכן עתידות ומזומנות אחר"כ לרדת ולהתקן בתוך גופות בני אדם וְכִלְהוּ אֲתַצְיִירוֹ קְמִיָּה בְּהִיּוּא צִיּוּרָא מִמֶּשׁ, דְּזְמִינִין לְמַהּוֹי בְּכַנִּי נֶשָׁא לְכַתָּה, וכל הנשמות נוצצו לפני הקב"ה באותו ציור ודמות ממש שכן עתידות אחר"כ להיות בתוך גופות בני אדם וְחִמָּא כָּל חַד וְחַד וְאֵית מִנְהוֹן דְּזְמִינִין לְאַבְאֶשָׁא אֲרִיחִיָּהוּ בְּעֲלָמָא, וראה אותן הקב"ה כל נשמה ונשמה, ובין כל הנשמות ראה כי יש גם את אותן הנשמות שכן עתידות לחטוא לפני ה' יתברך ח"ו וְכַשְׁעָתָא דְּמָטָא זְמִינִיָּהוּ, קְרִי קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא לְהַחִיָּא נִשְׁמָתָא, אָמַר לָהּ זִילִי עוֹלִי בְּרוּךְ פִּלָּן. בְּגוֹף פִּלָּן. ובשעה שמגיע עת זמן ירידתן לזה העולם קורא הקב"ה לאותה הנשמה ואמר לה לִכִּי וְחַנְסִי בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי בְּגוֹף פְּלוֹנִי אֲתִיבָתָּ קְמִיָּה, מֵאַרְיָה דְּעֲלָמָא, משיבה אותה הנשמה ואומרת לפני הקב"ה, אדון העולם אם כל מטרת ירדתי בשביל לסגל תורה ומצוות ולקבל שכר דִּי לִי בְּעֲלָמָא דָּא דְּאֵנָּא יִתְבָּא בֵּיתָה, וְלֹא אֵיחָךְ לְעֲלָמָא אַחֲרָא. דִּישְׁתַּעְבְּדוֹן בִּי, וְאַחָא מְלוֹכְלָכָא בִּינִיָּהוּ. מספיק לי בתענוג בעולם הזה שאני יושבת בו ואני רוצה לרדת וללכת לעולם אחר, שאפשר ח"ו שישתעבדו כי הקליפות והיצה"ר ח"ו כל יום ויום בשטותים של הכלי העולם הזה ואני אהיה מלוכלכת עמהם אָמַר לָהּ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא, מִן יוֹמָא דְּאַתְבָּרִיָּתָא, עַל דָּא אֲתַבָּרִיָּתָא לְמַהּוֹי בְּהִיּוּא עֲלָמָא. עונה לה הקב"ה ואמר לה, מאותו היום שנבראת בשביל זה נבראת להיות באותו עולם למטה ואין טעם ירדתך לעולם השפל רק בשביל לקבל שכר אלא גם שבייל לתקן העולמות על ידי התורה והמצוות שבוה את מבררת כל הבידורים ובוה נשלמים כל הפרצופים והספירות והעולמות כולם בִּינוֹן דְּחִמָּתָא נִשְׁמָתָא כָּךְ, בְּעַל כְּרַתְּהָ נִתְתָּת וְעָאֲלָתָּ תַּמָּן כִּיוֹן שְׂרָאֲתָהּ הַנִּשְׁמָה כִּךְ שְׂעִיקָר בְּרִיאָתָהּ הִיָּה רַק בְּשִׁבִּיל לְרִדת לִזֶּה הָעוֹלָם אֲשֶׁר רַק שֶׁם יִכּוּלָּה הִיָּה לַעֲשׂוֹת אֶת מְלָאכַת הַבִּידוּר, יִרְדָּה בְּעַל כּוֹרַחָה וְנִכְנָסָה שֶׁם בָּהּ הַגּוֹף הַמְּזוּמָן לָהּ.

ממלכת הרשב"י

עֵיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמַיָּא נָחִית



בתורה הקדושה יש עצות טובות שיתנהג בהם האדם

אֻדְיִיתָא דִּיהִכְתָּ עֵיטָא לְכָל עֲלָמָא חִמָּתָא חֲכִי, התורה שנתנת עצות לכל העולם שייקמו המצוות, ראתה כך שהנשמה לא רוצה לרדת ויורדת בעל כורחה מפחד החיצונים שלא תתלכלך עמהם אֲזַהֲרִיתָ לְכַנִּי עֲלָמָא, וְאַמְרָתָה, חֲמֹו כְּמָה חָס קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא עֲלֵיכֹו, מזהירה את בני העולם והיינו את גופות בני אדם, ואמרת להם תראו כמה אוהב הקב"ה אתכם והם עליכם מְדַלִּיתָא טְבָא דְּחַתּוּת לִיָּה, זְבִין לְכֹו לְמַנְגָּא, דִּישְׁתַּעְבְּדוֹן בָּהּ בְּהַאי עֲלָמָא מְרַגְלִית טוֹבָה שְׁהִי לֹו הַקְּבִ"ה שְׁהִיא הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה מְכַר אוֹתָהּ לָכֵם לְטוֹפֹת חַיִּינָם, וכל זה בשביל שתעבדו ותשתמשו בה בזה העולם ללמוד תורה ולקיים מצוות ולא ח"ו תחטאו בה.

הקב"ה מצווה את האדם לשמור על הנשמה

וְכִי יִמְכַר אִישׁ. דָּא קוֹדְשָׁא בְּרִידָא הוּא "וְכִי יִמְכַר אִישׁ" ואיש הנאמר בפסוק זה הוא הקב"ה. אֵת בְּתוֹ. דָּא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא ו"בתו" שאמר הפסוק, זו היא הנשמה הקדושה לפי שהיא חלק אלוה ממש ממעל בכחינת הטיפה הנמשכת מהאב לְאִמָּה. לְמַהּוֹי אִמָּה מִשְׁתַּעְבְּדָּא בִּינִיָּכֹו בְּהַאי עֲלָמָא ומה שאמר הפסוק "לְאִמָּה" היינו שהקב"ה עושה את הנשמה שתהיה כאמה משועבדת ביניכם בזה העולם ובעבודתה כעודה בגופכם אתם מסגלים מצוות ומעשים טובים. בְּמָטוֹ מְנִיָּכֹו, בְּשַׁעְתָּא דְּמָטִי זְמַנָּא לְנִפְקָא מִהַאי עֲלָמָא לֹא תִצָּא כִצְאָתָּ הָעֵבֶדִים, ועל כן מבקש הקב"ה מִיִּשְׂרָאֵל בְּבִקְשָׁה מְכַסָּה, כְּשֶׁעָתָּה שְׂמַגִּיעַ זְמַנָּה לִצְאָתָּ מִזֶּה הָעוֹלָם לֹא תִצָּא כִצְאָתָּ הָעֵבֶדִים לֹא תִפּוּק מִתַּנְגָּפָא בְּחוּבִין, לִכֵּן תִּזְהָרוּ שֶׁלֹּא תִצָּא מִהַעוֹדָה"ז מְטוֹנָפֶת כְּעוֹנוֹת כִּצְאָתָּ הָעֵבֶדִים שֶׁהֵם הַקְּלִיפּוֹת וְכֵן כְּעֵבֶד שֶׁבְּהִקְרָא נִיחָא לִיָּה

בגין דא יפקין מן ג

(רמ"ק) לפי שאו תצטרך לחזור בגלגל תִּפּוּק בְּתַחֲרִין, בְּרִידָה נְקִיָּה, בְּגִין דִּיהִכְרִי בָּהּ מֵאַרְחָ אֵלָּא אֲדִרְכָּה יֵשׁ לָכֵם לְהוֹצִיאָה כְּבֵת חוֹרִין מִשׁוֹחֲרֶרֶת מִכְּכָלִי הִיצְהָר, ברורה טהורה ונקיה, כי אם תזכה להיות בגוף של צדיק אז היא מעלה ומבררת בעת יציאתה מגוף בידורים רבים הגורמים יחוד עליון ואז נעשה שמחה גדולה בשמים ושמח בה הארון שלה כמו שכתוב בן חכם ישמח אב, ושמחה זאת היא עצמה סוד היהוד העליון שגרמה בעלייתָ (רמ"ק ר"א"ג) וְיִשְׁתַּבַּח בָּהּ וישתבח בה הקב"ה בעולמות העליונים בפני כל פמליה של מעלה ויאמר ראו איזה בן נפלא יש לי בעולם התחתון כמה מעשיו נאים ומשובחים, אלו ואלו הם מעשיו (רמ"ק) וְיַחֲיִיב לָהּ אָנֹכִי טַב, בְּצַחְצוּחִי דִּנְגְתָּא דְּעָרָן וְנִתְּן לָהּ הַקְּבִ"ה שֶׁכֵּר טוֹב כִּי מְדַרְגָּתָהּ (דְּמִשְׁקָא אֲלִיעוֹר) בְּצַחְצוּת בְּגִ"ע שְׁהוּא חַיּוֹ וְהוֹדֵר שֶׁבֶן עֵדֶן שֶׁכֵּל הַנִּשְׁמוֹת נִהְיָו לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ (זוהר-פֶּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת דָּף קמ"א). כְּמָה דָּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר בְּסִפְרֵי יִשְׁעִיָּה (נח) וְהַשְׁכִּיעַ בְּצַחְצוּתָּ נִפְשֶׁךְ וְהַשְׁכִּיעַ בְּצַחְצוּתָּ שְׁהוּא חַיּוֹ וְהוֹדֵר אֶת הַנִּפְשׁ שֶׁלֹּו וְדָאִי כֵּד תִּפּוּק בְּרִידָה נְקִיָּה בְּרַקָּא יֵאוֹת וְכוּדָאִי שְׁתַּזְכֶּה לְעוֹנֵם הָאוֹר הַגָּדוֹל הַזֶּה רַק כֹּאשֶׁר תִּצָּא מִהָעוֹלָם הַזֶּה בְּרוּרָה טְהוֹרָה וְנִקְיָה מִכָּל פֶּגַם וְלִכְלוֹךְ עוֹן, כְּמוֹ שֶׁרָאִי לְבַת מֶלֶךְ.

כשהנשמה יוצאת זכה וברה נאמר בה לו יעדה בו

אָבֵל אִם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדִינִיָּה, כֵּד נִפְקַת מְלוֹכְלָכָא בְּטַנּוּפֵי חוּבִין, וְלֹא אֲתַחֲזִיאתָ קְמִיָּה כְּרַקָּא יֵאוֹת אָבֵל כֹּאשֶׁר ח"ו רָעָה בְּעֵינֵי אֲדִינִיָּה שִׁיּוּצָאָתָּ מִהַעוֹדָה"ז מְלוֹכְלָכָתָּ בְּטַנּוּפֵת הָעוֹנוֹת, וְלֹא תִתְּרָא לְפָנֶיךָ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שֶׁרָאִי לְנִשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה לְהִדְרֹאָתָּ, וְנִי לְהַחִיָּא גּוּפָא, דְּאַתְאֲבִיד מִמֶּהֱיָא נִשְׁמָתָא לְעֲלָמִין אוֹי לְאוֹתוֹ הַגּוֹף הַמוֹנָח בְּקִבְרָה שֶׁלֹּא עָשָׂה תְּשׁוּבָה בְּחַיּוֹ וְאִיבֵד אֶת הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי עֲבֻרֹת הַטְּרָמוֹת שֶׁלֹּא יָקוּם לְתַחֲרָה לְעוֹלָם (מִתּוֹק לְנֶפֶשׁ). וְלֹא תִבּוֹא וְתִקּוּם עִמּוֹ לְתַחֲרִית הַמֵּתִים אֵלָּא מִתְּגַלְגֵּלָתָּ בְּגוֹף אַחֵר כְּדִי לְזַקֵּן מִזֶּה שִׁפְנָמָה בְּגוֹף הָרָאשׁוֹן (רמ"ק). בְּגִין, דְּכֵד נִשְׁמָתִין סְלִקִין בְּרִידוֹ, וְנִפְקִין נְקִיָּין מִהַאי עֲלָמָא לִפִּי שֶׁכֹּאשֶׁר הַנִּשְׁמוֹת עוֹלוֹת טְהוֹרוֹת וְיוֹצֵאוֹת נְקִיּוֹת מִזֶּה הָעוֹלָם, כָּל נִשְׁמָתָא וְנִשְׁמָתָא, עָאֲלָתָּ בְּסִפְרָא דְּאַחְמָתָא דְּמִלְכָּא כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה עוֹלָה וְנִרְשָׁמֶת בְּפִנְקָס הַנִּשְׁמוֹת שֶׁבְּאוֹצֵר הַמֶּלֶךְ שֶׁבְּרִיכּוֹלֹת הָעֲלִיּוֹנִים (ר"א"ג), וְכִלְהוּ בְּשִׁמְהָן וְכוּלָּן נִרְשָׁמוֹת בְּשׁוּמוֹן, וְאָמַר דָּא הִיא נִשְׁמָתָא דְּפִלְגִיָּא, זְמִינָתָּ תִּתְּהָא לְהַחִיָּא גּוּפָא דְּשִׁבְקָתָּ וְאָמַר הַקְּבִ"ה זֶה הִיא נִשְׁמָה שֶׁל אִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁמוֹכֶנֶת וּמְזוּמָנֶת לְהַתְלַבֵּשׁ בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁעוֹבֵה בַּעוֹדָה"ז וְכִדְרִין כְּתִיב, לוֹ יַעֲדָה בּוֹ" כִּיוֹן שֶׁתִּכְתֵּב "לֹא" נִכְתָּב בְּאֵלָף, וְנִקְרָא "לוֹ" יֵשׁ לְדוֹרֵשׁ אֶת שְׁנֵיהֶם, שֶׁכֹּאשֶׁר הִיא זָכָה וְבִרָה אִזּוֹ יֵשׁ לְדוֹרֵשׁוֹ כֹּאִילוֹ כְּתוּב "לוֹ" הִיָּינוּ שֶׁהַקְּבִ"ה מְזַמֵּן וְשׁוֹמֵר אֶת הַנִּשְׁמָה לְעַת תְּחִיַּת הַמֵּתִים שֶׁתִּהְיֶה מְיוֹעֶדֶת לְחֹזֵר לְטוֹף שְׁמִשְׁם גִּלְגּוּלָהּ.

זוהר על הפרשה

שלא ישלטו עם נכרי שהם מלאכי חבלה (רמ"ק), **בְּהוֹוֵא פְּרִיסוֹ דְּנִטְרִיו עֲלָה** באותו הפריסה והמלוש שם "אלוה" ששומר עליה מן הדיצונים (רמ"ק).

אדם שנוהר בעבודת ה' הקב"ה משתבח בו בעולמות העליונים

(שמות כא) **וְאִם לִבְנוֹ יִיעֲדָנָה**, עד עתה דיבר בגשמות החוטאים ואמר שהטוב בשבילם לשוב בתשובה, ועתה מדבר בגשמות הצדיקים והחסידים הנקראים בנים, וכוה מבאר מה שנאמר בהמשך הפסוק "וְאִם לִבְנוֹ יִיעֲדָנָה" (מהר"ח"ו) **תָּא חֲזִי כְּמָה אֵית לִיה לְכַר נֶשׁ לְאַזְהָרָא דְּלֹא יִסְטִי אֲרָחוּי בְּהָא עֲלָמָא** בא וראה כמה יש לו לאדם להזוהר שבעודו בזה העולם שלא יטה דרכיו מדרך השי"ת שציוה אותו בתורתו **דְּאִי זָכָה בְּרִי נֶשׁ בְּהָא עֲלָמָא, וְנִטִּיר לֵה לְנִשְׁמַתָּא בְּדָקָא יָאוּת**, שאם זכה האדם בזה העולם ושומר את נשמתו כראוי מלכלוך החטאים ופיתוי היצה"ד **הָאִי אֵיחֻו בְּרִי נֶשׁ דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵרָעִי בֵּיה** זה הוא האדם שהקב"ה רוצה בו, **וְאַשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכָל יוֹמָיָא, בְּפִמְלִיָּא דִּילִיה**, ואף משתבח בו בכל יום בפמלייתו שלו בעולמות העליונים מצד לימוד התורה וקיום המצוות שלו ואמר, **חֲמוּ בְּרָא קוֹדֶשָׁא דְּאֵית לִי בְּהוֹוֵא עֲלָמָא, בְּךָ וְכָךְ עֵבִיד, בְּךָ וְכָךְ עוֹבְדִי מִתְתַּקֵּן** ואומר הקב"ה ראו בן קדוש שיש לי באותו עולם התחתון, כך וכך מצוות ומעש"ט עשה, כך וכך מעשיו מתוקנים.

הגוף שהנשמה עזבה אותו נשמר לאחר הפטירה

וכד האי נשמתא, נפקת מהאי עֲלָמָא, זְכִינָא נְקִיָּה בְּרִיךְ, וכאשר זאת הנשמה יוצאת מזה העולם זכה בכח' הנפש, ונקיה מכח' הרוח, וטוהרה מכח' הנשמה **קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנֵהִיר לֵה בְּכְמָה נְהוּרִין בְּכָל יוֹמָא**, אז הקב"ה מאיר את הנשמה בכמה אורות מהויו העליון שמתחדש בכל יום בסוד היחוד העליון בסוד והשביע בצחצחות נפשך והוא כדי להמשיך הארה בגוף שבקבר (רמ"ק) **קֹאֲרִי עֲלָה, דָּא הִיא נִשְׁמַתָּא דְּפִלְגִיָּא בְּרִי**, ואז קורא ומכריז עליה, "זה הנשמה של פלוגי בני" ועל ידי קריאה זו יבוא אל גופו קצת תועלת שימשך עליו מעט מאותו אור בסוד "עצמותיך יחליץ" (רמ"ק) **נִטְרִיא לִיהוֹי לִיה** לְהוֹוֵא גּוֹפָא דְּשִׁבְק וְלֹא זֹאת בִּלְבַד אֵלֶּא שְׁאוּתוֹ גּוֹף שְׂעוּכָה בִּזְהוּלָה תְּהִיָּה לֹו שְׁמִירָה וְדָא הוּא דְּכֵתִיב, **וְאִם לִבְנוֹ יִיעֲדָנָה** וזהו שרמזו הכתוב "וְאִם לִבְנוֹ יִיעֲדָנָה", היינו שהקב"ה ייעד את נשמת החסידים והצדיקים הקדושים בנים, אל טפס (רא"ג).



הנשמה ומגיעה לפתח לבנת הספיר, ניצבת היא על פרשת דרכים, דרך אחת למחנות קדושים המובילה לגן עדן, ודרך אחת לדיצונים המובילה לגיהנם **בְּגִין דְּמִשְׁרִיין קוֹדֶשִׁין קִימִין בְּהוֹוֵא אֲרָחָא דְּגֵן עֲדֵן** לפי שכל המחנות הקדושים של המלאכים עומדות באותה דרך של גן עדן, ואם היא ראויה טהוריא"ל המלאך מקבל ומכניס אותה, ושם היא עולה מדרגה אחר מדרגה (רמ"ק), **וְמִשְׁרִיין נּוֹכְרֵאִין קִימִין בְּהוֹוֵא אֲרָחָא דְּגֵיְהֵנָם** ובדרך השניה שמוביל לגיהנם וכך הקלע עומדים מחנות נכריים של מקטרגים ומלאכי חבלה, ואם שהיא מלוכלכת ומטונפת בחטאים ניתנת כידם.

מלאכים מלווים את הנשמה לפי זכותה

זְכָתָה נִשְׁמַתָּא, וְהוֹוֵא נִטְרִיו, וּפְרִישׁוֹ דְּלְבוּשָׁא יְקִירָא עֲלָה אם זכתה הנשמה ועשתה מעשים טובים אותו לבוש יקר שהוא סוד חלוקת דרכים ושם "אלוה" פרוס עליה, ואז יש לה שמירה מכל המקטרגים כמו שנרמז בפסוק "כימי אלוה תשמרני" (מתוך לנפש רמ"ק). **כְּמָה מִשְׁרִיין קוֹדֶשִׁין, קָא מִתְעַתְדֵן לֵה לְאַתְחַבְרָא בְּהִדָּה, וְלִמְיַעַל לֵה לְגֵן עֲדֵן** וכמה מחנות קדושים מעותדות ומזומנות לנשמה להתחבר עמה ללוותה ולהכניסה לגן עדן. **לֵה זְכָתָה, כְּמָה מִשְׁרִין נּוֹכְרֵאִין מִתְעַתְדֵן לְמִיעַל לֵה בְּאֲרָחָא דְּגֵיְהֵנָם** ואם ח"ו לא זכתה הנשמה הזאת במצוות בהיותה בזה העולם ועל כן אין לה לבוש זה, כמה מחנות נכריים של מלאכי חבלה ונקמה מזומנות להכניס אותה בדרך של גיהנם להיות נידונה שם לפי מעשיה. **וְאִנּוּן מִשְׁרִיין דְּמִלְאכֵי חֲבִלָּה זְמִינִין לְמַעַבְדָּה בְּה נּוֹקְמִין** אבל אלו המחנות של מלאכי חבלה לא מניחות אותה להכנס לגיהנם ומזומנות לעשות באותה נשמה ערטיאלית נקמות, וחוטפים אותה ומתקלעת בכך הקלע מסוף העולם ועד סופו ואין להן מנוחה, (מתוך לנפש). **אֲתָא קָרָא וְאִזְכָּה בָּא הַפְּסוֹק וּמוֹכִיחַ, לְעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה פִּי, אֲלִין מִלְאכֵי חֲבִלָּה** אלו הם מלאכי חבלה. **בְּכִנְדוּ בְּה לִשּׁוֹן בְּגַד וּלְבוּשׁ, אֵיחֻו נִטְרִיא, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד לֵה נִטְרִיא, דְּלֹא יִשְׁלוּט בְּה עִם נְכָרִי** זו היא השמירה של הקב"ה שעושה לנשמה שמירה

מן גלותא ברחמי

כשהנשמה נטמאת בעוה"ז נאמר בה לא יעדה בא'

וכד נפקת רעה בעיני אֲדִינָה אבל כאשר יוצאת הנשמה מהעוה"ז רעה בעונות בעיני הקב"ה, **דְּקָא אִסְתַּאכָּא בְּחוּבִין, וּבְטִנוּפָא דְּחֻטְאִין** שהיא נטמאת בעונות וטינוף החטאים, **בְּרִין לֹא יַעְדָּה בָּא'** אז יש לדורשו כפי הכתוב "לא" עם אלה, היינו שאז הקב"ה לא ישמור וייוחד את הנשמה לגוף הזה, אלא לאותו הגוף שיהיה מתוקן בתורה ומעשים טובים **וְאֲתַאכִיד הוּא גּוֹפָא מִינָה** ויאבד אותו הגוף מן הנשמה, כי לא יקום בתחיית המתים **וְאֵיחֻי לֹא אֲזַדְמַנְת לְגִבְיָה** והנשמה של זה הרשע, לא מזומנת ומשתוקקת אל הגוף כשם שנשמת הצדיק משתוקקת להיות בגופו לפי שבו יכולה לסגל ולזכות במצוות (רא"ג) **בְּרִי הִיא דְּמֵאֲרָה אֲתֵרָעִי, וְתָב בְּתִיבְתָּא דְּגּוֹפָא** (נ"א) **בְּה** חוץ מאותה הנשמה שרצתה בארון שלה שהוא הקב"ה, וחזרה בתשובה בעוה"ז בעוד שהייתה בגופה, **בְּרִין כְּתִיב, וְהַפְּדָה, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר פְּדָה נִפְשׁוֹ מִעֲבֹד בִּשְׁחַת** (איוב לג) אז על אותה נשמה כתוב והפדה, כמו שאומר הפסוק פדה נפשו מעבד בשחת, שפירשו שהקב"ה פודה את הנפש שלא תצטרך לעבד בגיהנם שנקרא שחת (רמ"ק), **וְהַפְּדָה, הָאִי אֵיחֻו בְּכָר נֶשׁ, דְּעִיטָא דִּילִיה, דִּיפְרִיק לֵה, וְיִתִּיב בְּתִיבְתָּא** ועוד יש לפרש את תיבת "והפדה". שזה הפסוק מדבר אל האדם ונותן לו עצה שיחזור בתשובה ויפדה את נשמתו מגיהנם ומלהתגלגל בעולם הזה, **וְלִתְרִין סְטֵרִין קֹאֲמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַפְּדָה בְּתִיבְתָּא** וכשני צדדים ואופנים אפשר לבאר את תיבת והפדה שאמר הקב"ה, א' שיפדה בכח התשובה את הנשמה שטינף על ידי החטאים (רמ"ק) ואז יזכה להתלכש בגופו לעתיד לבא (מתוך לנפש). **לְכַתֵּר דְּתָב בְּתִיבְתָּא, פְּדָא לֵה מֵאֲרָחָא דְּגֵיְהֵנָם ב'** לאחר שחזר בתשובה, פדה והציל את נשמתו, שאפילו בדרך שמובילה לגיהנם לא תצטרך לעבד (מתוך לנפש), לפי שיש צדיקים שצריך להעביר אותם דרך גיהנם והם אלו שחשבו בעבירה ולבסוף לא עשו את העבירה כנודע, ומי שחזר בתשובה שלמה אפי' דרך גיהנם לא מעבירים אותו.

דרך אחת לגן עדן ודרך אחת לגיהנם

לְעַם נְכָרִי לֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה מֵאֵן עִם נְכָרִי ומבאר את תיבות "לעם נכרי לא ימשל למכרה", מי הוא עם נכרי שדיבר בו הפסוק. **עֲלֹכְתָא אֵיחֻי נִשְׁמַתָּא, דְּכָד נִפְקַת מִעֲלָמָא, וְכָר נֶשׁ אִסְטִי אֲרָחִיה בְּהִדָּה** ואומר איוז בושה יש לנשמה, וכמה עלובה ומסכנה הנשמה כאשר יוצאת מזה העולם והאדם היטה דרכו מדרכי הקב"ה בעוה"ז בקרבו ועשה עבירות ולא שב בתשובה, **הִיא בְּעָתָא לְסַלְקָא לְעִילָא, גּוֹ מִשְׁרִיין קוֹדֶשִׁין** היא רוצה לעלות למעלה להיות בתוך המחנות הקדושים, וכיוון שעולה

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מרן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

הרבנית לאה שרעבי

שלום, בהשתתפות רבנים גדולי תורה, ובהשתתפות טובי הזמרים. כשסיים רבינו ז"ל לומר מדברות קדשו, אמר ל כמה מהנוכחים בזה הלשון: "רבינו עובדיה ילך לחל אביב וידלה כל ניצוצות הקדושה, ובזמן קצר יחזור לעיה"ק ירושלים ויבין פאר ראשון לציון ורב ראשי לארץ ישראל", וכאשר גזר רבינו, כן היה.

תמיד היה רבינו זיע"א מכנהו 'מורנו ורבינו', והיה אוהבו כנפשו. כאשר ערכו מסיבה למע"כ הרבנית לאה ע"ה, אשת חבר לרבינו זיע"א, בבית הכנסת "אוהבי ציון", כאות הכרת הטוב על השיעור שהיתה מוסרת לנשות ישראל כל שבת ושבת בבית הכנסת "נהר שלום", הגיע מרן זצוק"ל למסיבה זו יחד עם רבינו זיע"א, וכאשר נשא רבינו מדברות קדשו, פתח והקדים בזה הלשון: "מורי ורבותי, וכראשם פאר הדור והדרו, הרב מורנו רבינו ר' עובדיה יוסף"...

בהזמנות אחרת התבטא רבינו ואמר כי הספר "יביע אומר" שחיבר מרן זצ"ל התקבל בשמיים, ושכתוב בוזה"ק עה"פ "יום ליום יביע אומר" - "אומר" - ר"ת אור' מים ר'קיע, אחר המשיך לשבח ולפאר את מרן זצוק"ל, שספריו נתפשטו בכל תפוצות ישראל. וסיפר מרן עט"ר הראשון לציון זצוק"ל, כי מדברי רבינו זיע"א היה נראה שהוא בקי בכל ספרי "יביע אומר" בעל פה, וכל דר לא אניס ליה.

כמלאך משרת עליון

במילים אלו התבטא מורנו ועט"ר שליט"א בהקדמה לסידור הכוונות "רחובות הנהר", בפרק על "תפילות שבת קודש" ו"אור השבת":

"ואני, בהעלותי על לבכי זיכרון ימי עולמי, בכואי כלילי שבתות לחצרות הקודש של היכל הישיבה הקדושה, ישיבת המקובלים 'נהר שלום', ובתוכה כעין החשמל, הוא התנא האלוקי, הודנו והדרנו, חק"ל, בוצינא קדישא, רבינו מרדכי שרעבי זיע"א, כולו כאדרת תפארת, דמי לכר אלהיך מלוכש בכגדי לכן כמלאך משרת עליון, ועמו עדת המכוונים חלקם בחיים ה' עליהם יחיו, עטופים בטלית מהודרת, וסידור רבינו הרש"ש זיע"א בידיהם, ובקול חוצב להבות אש אומרים קבלת שבת, ועולה בקודש רבינו המקובל הצדיק ר' ציון ברכה זצוק"ל, שהיה עומד חזן בכוונות הרש"ש בקולו הנעים, ופניו מאירים כלהבות אש.

ומורנו הרב שליט"א יושב ככסאו כמלך, ומור"ר אבי ועטרת ראשי על ידו, ואז היתה התפילה ממש תענוג והתרוממות של מעין עוה"ב, והיה המקום הקדוש הזה ממש מקום גן עדן שבארץ, מעין עולם הבא יום שבת מגוחה. והיה במקום שמחה גדולה מאוד והארה גדולה עד כדי כך שהיינו מרגישים שאנחנו

להמשיך ללמוד עם רבינו מרדכי שרעבי זצ"ל, אך מידי פעם היה עולה לירושלים ומדבר עמו בלימוד. כמו כן היה שולח מכתבים לרבי עובדיה הראיה זצ"ל בתורת הסוד, וכך היה לאחד מגדולי המקובלים שנמצאו בדורינו אנו.

עשר לירות בגוש

רבינו סיפר על עצמו, שפעם אחת, בערב שבת קודש לאחר הלימוד הגיע לביתו, והבית היה ריק. לא היה



מסיבה שנערכה לכבוד שיעורי התורה של הרבנית שרעבי בהשתתפות מרן זיע"א

מה לאכול לכבוד שבת. הרבנית ע"ה ישבה ובכתה מרוב צער. כשראה הרב בצער הרבנית, דיבר על לכה, הרגיעה וחיזק אותה בביטחון בה, ואמר לה: 'מזכות זה ה' יעזור לנו ויהיה לנו ברכה'. אותו יום היה יום גשום, ורבינו יצא מביתו וצעד לאיטו, וכדרכו, פניו יכסו למטה לארץ. והנה, בשפת המדרכה, עם זרם המים ההולכים במורצה, נמצא שטר של עשר לירות. ראה רבינו את יד ההשגחה והרים את השטר, הלך וקנה בו צרכי שבת והביא אל הרבנית ע"ה, שתבשל לכבוד שבת קודש. סיפורים מעין אלו סיפר רבינו כדי ללמד את התלמידים, כי 'הבוטח בה' חסד יסוכבנו'.

אהבתו למרן רבינו עובדיה

ידוע כמה היה רבינו זיע"א מחבב ומכבד את כבוד מרן מורנו ועט"ר הראשון לציון רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, ובכל הזמנות ומאורע חשוב, כשהיו נפגשים, היה רבינו ממטיר עליו שבחים בהערצה גדולה.

בשנת תשכ"ט, כאשר נתקבל מרן זצוק"ל לרב ראשי וראש אבות בני הדין לחל אביב יפו, ערך רבינו לכבוד מסיבה מפוארת בישיבתו 'נהר

לצידו של רבינו מרדכי שרעבי זצ"ל היתה עומדת הרבנית לאה שרעבי זצ"ל, שהיתה לו לעזר בכל העניינים. בנוסף, היתה מרכה במעשי צדקה וחסד והיתה אוספת כסף לעניים ומחלקת להם סלי אוכל ומזון ובגדים, כמו כן, היתה דואגת לחזק את ענין טהרת הבית, ומדריכה ומלמדת את נשות ישראל דרך ה', צניעות וקדושה.

הרבנית לאה שרעבי ע"ה רצתה להיפקד בילדים, והלכה אצל החזן איש זצ"ל לבקש שיעתיר בעדם. אמר לה החזן"א, שכל ביאתה לעולם היתה רק כדי לעזור לבעלה, ותולדותיהם של צדיקים תורה ומעשים טובים.

הרבנית, למרות כאב עקרותה, היתה משתתפת בשמחות של בני הישיבה תלמידי הרב זצ"ל ודואגת לכל צרכיהם, ובפרט לאלו שלא היתה להם משפחה.

הרבנית היתה עושה הכל כדי שבעלה הרב יוכל לעסוק בתורה ללא הפרעה, והיו תקופות שונות שבהן עבדה בכמה עבודות

כדי להביא טרף לביתם, במיוחד בשנות הבראשית, כשהיו עדיין בצעירותם.

מסופר על הרבנית ע"ה, שהיתה מבשלת לשמחות ומקבלת בתמורה משכורת למחיתיה. פעם אחת, בישראל הרבנית לשמחת ברית שהיתה בשכונת שערי חסד, לכן שנולד לרבי שריה דבילצקי זצוק"ל. והנה, בעודה מבשלת, שמעה אשתו של רבי שריה דבילצקי תליט"א שהיא בוכה, והיא נכנסה לשאול אותה על דבר בכייה. הסבירה לה הרבנית, "יש לי בעל תלמיד חכם גדול, שהוא גם מקובל גדול, אך כציבור לא מכירים אותו ואת חכמותו". סיפרה זאת הרבנית דבילצקי לבעלה, רבי שריה זצוק"ל, ומיד הלך בעלה לרבינו הרמ"ש זצ"ל, והתברר לו שרבינו מקובל גדול, וישב אצלו שניים ימים - בשנים תש"ז - תש"ח ולמד אצלו כל הספר "עץ החיים" וכן כוונות הרש"ש זיע"א. אח"כ עבר הרב דבילצקי לעיר בני ברק, ולא יכול היה



שלט הקדשה לישיבת נהר שלום ע"ה הרב והרבנית

בשעה 21:30, והיה משתוקק עד מאוד לראות את פניו המאירות של רבינו, לאחר שיום שלם לא ראה את זיו פניו. כשהיה עובר ליד ביתו, היה עומד שם כמה דקות ושומע את מו"ר עוסק בתורה, ומקווה שאולי



גם יצליח לראות את רבינו מאחורי הווילון. לפליאתו, פעמים רבות היה רבינו מסיט לו הווילון, ולמחרת בבוקר, בתפילה, היה רבינו רומז לו על כך. באחד הלילות, כשעבר ליד ביתו של רבינו, ראה כי רבינו יושב בחצר, שלא כהרגלו, ולומד. לתמיהתו, אמר לו רבינו כי צבעו וסיידו את הבית והריח מפריע לו, ולכן הוא יושב בחצר. כשנשק את ידי רבינו וכל לילך,

אמר לו רבינו: "ביום דרכך" (תהלים עז כ), ולא הכין את כוונתו. הסביר לו רבינו כי מילת 'ביום' היא ר"ת של המילים: ב'טוב י'לך מ'זר, שזוהי הברכה שמברכים איש את רעהו כשנפרדים בערב, והוסיף לומר לו שהתשובה שמשיבים על כך אף היא רמזה בהמשך הפסוק הנ"ל, שכתוב שם: "ושבילך במים רבים", מילת 'במים' היא ר"ת ב'רחמים מ'רובים י'קץ מ'זר.



בה סידור חופה וקידושין, השתתפה אישה פרדצה. אמר הרב, "עד שהיא לא תעזוב את בית הכנסת, אני לא עושה כאן חופה!" כל הקהל ביקשו ממנה ללכת מבית הכנסת,



אך היא התעקשה ועמדה על דבריה שאינה מוכנה לצאת. אמרו לה, "את מחטיאה את הרבים, ואת גם לא שומעת בקול הרב. זה לא כבוד!"

הרב ביקש ממנה שוב לצאת, אך היא עמדה במריה והמשיכה לסרב. לא עברו מספר דקות, והאישה נפלה ונפחה את נשמתה... ונעשה מכך קידוש שם שמים גדול,



שראו כולם מה קורה עם אישה שהולכת בפרצות כאשר מוסיפה חטא על פשע ולא שומעת בקול דברי חכמים. כפי שנא' "הווי זהיר בגחלתך שלא תכווה... וכל דבריהם כגחלי אש".

כמוכן שכבר כתבו רבותינו שענין העונש הוא ענין כפרת החטא, וטוב לו לאדם שנענש בעולם הזה וכ"ש אם מתקדש שם שמים על ידו.



וכמו שכתבו המפרשים שזה הטעם שיוסף הצדיק הפחיד וברך את השבטים הקדושים אשר הגיעו למצרים - כדי שיהא בזה חלק של כפרתם. (ואמנם חטא מכירת יוסף היה גדול מאד, וצרות רבות בהיסטוריה עם ישראל מכפרות על עון זה מעט-מעט.)



שרבי קדוש

ע'מדה ב'מישור - ר"ת רעב. וידוע שק היה מנהגה מידי פעם כשרבינו היה מאריך בשיעורו.

ברכת לילה טוב

מו"ר ועט"ר שליט"א רגיל לספר, שכשהתחיל ללמוד בישיבת "פורת יוסף", מידי ערב, היה חוזר לביתו

פאר והדר. לחתונה זו הגיעו כל נכבדי הקהילה וגדולי המלכות. כשהגיע הרב הראשי, ר' רפאל אהרון בן שמעון זצ"ל, הגיש לו הגביר גביע זהב מלא ביינ,

כדי שיכרך עליו את ברכות הנישואין. אלא שאו, לחש לו הרב באוזנו, שהיין אינו כשר לברכה. וכששמע כך הגביר ירד למרתף והביא יין אחר, אך שוב אמר הרב שהיין אינו כשר. וכך חזר הדבר על עצמו פעם שלישית.

הגביר הרגיש נכון. אמר לו הרב, "בוא וארד אתך יחד להביא את היין". כשהיו לבד במרתף, אמר הרב לגביר, "אתה נוסע ברכב בשבת ומחלל שבת בפרהסיא! אתה עושה בשבת מה שאתה רוצה! לכן כל היין שלך הוא יין נסך!".

התחיל הגביר לבכות. אמר לו הרב, "אמנם העוון שעשית אינו פשוט, אבל אם תעשה מה שאני לך - תשכון בטח!" נענה הגביר ואמר: "אני מוכן לעשות מייד ככל אשר יורה לי הרב!" אמר לו הרב, "תחזור עכשיו בתשובה" חזר הרב לעומתו, "תבטיח לי שיותר לא תחלל שבת!" הבטיח לו הגביר בכל ליבו שמעתה והלאה ישמור את השבת וקדושתה. נענה לו הרב, "עכשיו, אפשר לברך על יין כשר".

סיים הרב עזרא עטייה זצ"ל ואמר, "הרב דיבר אתו מילים חזקות, אך מלב טהור!" ואכן, לאחר מכן, חזר לערוך את החופה, ומאז הגביר הזה חזר בתשובה, ועשה כל מה שהרב אמר לו.

סיפר רבי עזרא עטייה זצ"ל, שכחתונה אחרת שהתקיימה בבית הכנסת, ורבי רפאל אהרון ערך

לא עומדים בקרקע אלא מרחפים, מי יתגני כירחי קדם לזכות להמשיך ליהנות מהעונג האמיתי ההוא.

והן עתה מיום שככה הגר המערבי, ושקעה שמשו של מורנו ורבינו זיע"א, קווינו לאור ואין, ורשפי געגועים מתעוררים בליבנו היכן הודנו והדרנו, ואנו מנסים לדמות מילתא למילתא ולהחזיר עטרה ליושנה, אך כיתרון האור מן החושך, כן יתרון האור של רבינו זיע"א, מרשימו של האור שהשאיר במקום הקדוש הזה, כי כל זמן שהיה הרב זיע"א, היה מאיר לנו באור ישר, והן עתה אינו אלא אור חוזר. ועם כל זה עיגנו ל-ה תלויות, להשתדל ברוב תעצומות לעורר חדותא דלעילא לעשות נחת רוח לפניו יתברך. עכ"ל.

בענין זה סיפר מו"ר ועט"ר שליט"א, שבצעירותו, באחת השבתות, רבינו האריך בשיעור זה מאוד, ולא שם ליבו שהשעה מתאחרת. הרבנית שרעבי ע"ה קראה לו, ואמרה לו לומר לרבינו את המילים: "רגלי עמדה במישור". וכשבא לפני רבינו ואמר לו דבר זה, מיד הורה רבינו לסיים את השיעור ולומר קדיש. לאחר סיום הקדיש, הסביר רבינו ואמר לו: הרבנית התכוונה לומר שהיא רעבה, דהיינו שהשעה מאוחרת וצריך לסיים השיעור, שק ר"ת של הפסוק: ר'גלי

רבי רפאל אהרון בן שמעון זצוק"ל

בזמן מלחמת העולם השנייה, ברח ראש ישיבת "פורת יוסף", חכם עזרא עטייה זצ"ל, למצרים. באותו הזמן, היה רבה הראשי של מצרים רבי רפאל אהרון בן שמעון זצ"ל.

סיפר עליו חכם עזרא עטייה, שפעם אחת הלך רבי רפאל לביתו של אחד מעשירי הקהילה, לערוך שם חופה וקידושין. החתונה נערכה בחצר ארמונו של אותו יהודי עשיר, עם תפאורה מיוחדת במינה ברוב





היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

סימן שכח

המשך דיני רפואה בשבת

לא בקיאים בריקחת תרופות וכ"כ בשש"כ (סי' לד' סע' ג-ד) במצטער הרבה מותר לו ליטול גלולות לרפואה, אמנם דעת המנוח"א (ח"א עמ' תצו-תצז) ועוד, לאסור לקחת תרופות אף במצטער משום שסובר שגם כימנו יש את חשש שחיקת סממנים, משום שרבים יודעים להכין תרופות מסוימות מסממנים.

ובעיקר טעמו של החזו"ע (הנ"ל), שמותר לקחת כדורים, משום שאין לגזור משום שחיקת סממנים, כיון שבזמננו אנשים לא יודעים לרקוח תרופות, יש לעיין, מניין לנו שבאופן שהמציאות משתנה [שאנשים לא יודעים לעשות תרופות] הדין ישתנה ויהיה מותר לקחת תרופות.

וכבר הביא בחזו"ע (שם בהערה) ראייה לזה מתוס' (ביצה ל), שכתב בשם רש"י שהאיסור למחוא כפיים ולרקוד שמא יתקן כלי שיר, וכתב עליו תוס' ובזמננו שאין יודעים לתקן כלי שיר מותר, מוכח מתוס' שאם משתנה המציאות משתנה גם ההלכה,

ולכאורה אפשר לדחות ולבאר בתוס', שאם הוא מנגן בכלי שיר והתקלקל הכלי שיר, יש יותר חשש שיבוא לתקן אותו, כיון שמי שיודע לנגן בכלי שיר, מסתמא יודע גם לתקן אותו, אבל במחצית כפיים או לרקוד החשש הוא יותר רחוק שיביא כלי שיר ויתקן אותו, ולמרות שהראשונים חולקים על תוס' וגם השו"ע לא פסק כמותו החזו"ע מביא את התוס' כסניף להקל,

עוד הביא בחזו"ע (הנ"ל) את תשובת הרא"ש (כלל ב סי' ח) שכתב שהיום אין לאסור בלישה טלית של פשוט משום חשש שעטנז, כיון שאין פתיל תכלת אז אין חשש שישמנו גם צמר, מוכח שמי שמשתנה המציאות משתנה גם הדין.

אולם ישנם שדוחים ראייה זו משום שלגבי פתיל תכלת בזמן הרא"ש לא היה חשש של מציאות תכלת כלל משא"כ בחשש של שחיקת סממנים גם כימנו יש לחוש שיכין תרופות סבתא למיניהם ע"י שחיקה ואין ברור לקרוא לזה מילתא דלא שכיחא.

חולה שנפל למשכב ואין בו סכנה האם מחללים שבת עבדו?

כתב בשו"ע (סע' יז) מותר לגוי לעשות עבדו אפילו מלאכות דאורייתא, אבל ע"י ישראל מותר רק מלאכות דרבנן **ובשינוי**, [כגון לכבות לו את האור ע"י המרפק].

וכתב בחזו"ע (ח"ג עמ' תטז) שאם הישראל אינו יכול לשנות, מותר לעשות מלאכה דרבנן בלא שינוי.

האם מותר לחלל שבת עבד צורכי קטן?

כתב הרמ"א (סע' יז) מותר לומר לגוי לעשות תבשיל לקטן שאין לו מה לאכול, דסתם צרכי קטן כחוללה שאין בו סכנה דמי, [וממילא מותר גם ע"י ישראל מלאכות דרבנן ובשינוי, ואם אינו יכול לשנות, לפי החזו"ע (שם) מותר גם בלא שינוי].

גיל הקטן [שמותר לעשות עבדו מלאכות], לדעת האורל"צ (ח"ב פל"ו אות ד) עד גיל 13 שנה, ולדעת החזו"ע (ח"ג עמ' שסב) עד גיל 9 שנים, ובמנוח"א (ח"א עמ' תצב) כתב 9 או 10 לפי מצב התפתחות גופו ובריאותו.

האם מותר לחלל שבת עבד מיחוש בעלמא?

כתב בשו"ע (סע' א) שאסור לעשות לו שום רפואה ואפילו ע"י גוי, גזירה משום שחיקת סממנים, אמנם אם יש מקצת חולי כתב בשו"ע (סי' שז סע' ה) שמותר לומר לגוי לעשות עבדו מלאכה דרבנן, משום דהוי שכות דשבות במקום חולי.

חולה שיש לו מיחוש בעלמא ולא נפל למשכב האם מותר לו לקחת תרופות?

בשו"ע מבראר (סע' א) שאסור לחולה שלא נפל למשכב ליטול תרופות כשבת, משום חשש שחיקת סממנים.

ובחזו"ע (ח"ג עמ' שנו-שנו) כתב שאם הוא מצטער הרבה, מותר לו לקחת תרופות כגון אקמול אספירין וכדו', שנועדו לשכך כאבים, וטעם ההיתר משום שאין לגזור על שחיקת סממנים, כיון שהיום אנשים

מעשה בירחור

שאלות אקטואליות מבית הדין
בעניני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

השידוך התבטל מה עם השמלה?

שאלה: מיד לאחר האירוסין פנתה שפרה אל מעצבת שמלות כלה, אשר לקחה את המדות כדי לתפור לה שמלה צנועה וערכנית, מדי פעם נקראה שפרה אל הסלון למדידות לצורך התאמת השמלה למדותיה. ארבעת אלפים שקלים דמי קדימה כבר שילמה שפרה, ואת שאר הסכום על סך ששת אלפים שקלים נוספים תשלם ביום רביעי שבוע לפני החתונה במעמד קבלת השמלה לידיה.

בבוקר יום רביעי המיועד התקשרה שפרה והודיעה לה בצער כי כעת ממש נאלצה לבטל את החתונה מסיבות השמורות עימה, ועל כן לבסוף לא תצטרך את השמלה, תובעת המעצבת את התשלום המלא הוואיל והיא מכחישה כבר סיימה את העבודה והשמלה מוכנה למסירה.

תשובה: שפרה אינה צריכה לשלם למעצבת את שארית התשלום, אך את דמי הקדימה הפסידה.

הנימוק: אפשר ש"דמי קדימה" ששילמה שפרה נחשב לקנין אצל מנהג הסוחרים (סיטומא, ע' סימן רא), ואחר שעשתה קנין אינה יכולה לחזור בה, והיה צריך לחייב אותה לשלם הכל, אך כיון שהשמלה עדיין לא היתה בעולם הוי קנין סיטומא בדבר שלא בא לעולם, דנחלקו הראשונים אם נחשב לקנין, ופסק הריב"ע אומר (ח"ט אה"ע סימן כז אות י) דמידי ספיקא לא יצאו ויכול המוחזק לטעון קים לי, ואי אפשר להוציא משפרה ממון על פי זה.

ומה שטוענת המעצבת שהוציאה כבר הוצאות בשביל ההזמנה ועיצוב השמלה, בשו"ע (סימן שלג סעיף ח) פסק שאם אמר לאומן עשה לי דבר פלוני ואקחנו ממך, ולבסוף אינו רוצה לקחתו, אם האומן מפסיד הרי הוא חייב מדינא דגרמי, [ע' שם בנתיבות המשפט (ביאורים טו)] וקיימא לן דגרמי אינו חייב אלא רק כשעושה במזיד (ש"ך סימן שפ סק"א), כמעשה שלפנינו שפרה לא עשתה במזיד להזיק את המעצבת, על כן אי אפשר לחייבה בתשלום על ההזיק שנעשה למעצבת.

לזכרון עולם במיכל ה'

להנצחת יקירך
03-5520004

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים



הוא, והתורה אמרה "אם ענה תענה אותו, ומה כתיב אחריו והרגתי אתכם בחרב". מבהיל על הרעיון עד כמה התורה דורשת את מידת הרחמנות מחו"ל הקדושים, כיון שזו המהות של הצדיקים, ולא כמו שיש טועים היום שהעיקר הוא להראות את הכח בלימוד התורה הקדושה, אלא העיקר הוא להשתנות ולחזק המידות כפי רצונה של התורה הקדושה, ובדאי שאין בזה להמעט את ערך לימוד התורה הקדושה ומעלת היגיעה בה, אבל יש לידע שהתורה הקדושה צריכה לקחת את האדם למקום שתעשה אותו ענין אמיתי ורחמן, על הבריות להשיב להם על כל שאלותם ורצונם, ולא למקום של גאווה חלילה.

בגמרא בכתובות (סז): איתא מעשה במר עוקבא שהיה לו שכן עני, והיה רגיל לתת לו בכל יום ארבעה זוזים, והיה נותן בתוך החור שציר הדלת מסתובב בו. יום אחד אמר העני אלך ואראה מי הוא שעושה לי טובה הזאת. באותו היום התאחר מר עוקבא לבית המדרש, והיתה אשתו עמו, כיון שראה העני שהם היטו עצמם אל הדלת כדי להשליך המעות, יצא אחריהם, כיון שראו כן החלו בורחים מפניו והטמינו עצמם בתוך תנור חם הגירוף מן הגחלים שהיה שם. מר עוקבא ואשתו מסרו נפשם למיתה אך ורק כדי שלא לביישו, ממש כפי שעשתה אמו של משיח - תמר שהיתה מוכנה למסור נפשה ולא לבייש את יהודה כדכתיב "היא מוצאת והיא שלחה" (בראשית לח, כה) ופירש"י "אע"פ שכאשר להישרף לא גילתה הדבר, אלא אם גילה הוא ואם לא גילה נשרפת". מכאן אמרו חז"ל "נוח לאדם שימסר עצמו לתוך ככשן האש ואל ילכין פני חברו ברבים". שזהו יסוד הדברים - "כרשה שווה מיתה".

ואיתא סוטה (לב): אמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי מפני מה תיקנו תפילה בלחש כדי שלא לבייש עובדי עבודה (המתוודים בתפילתם על עבירות שבידם, רש"י), שהרי לא חילק הקב"ה מקום מיוחד לשחיטת חטאת שבאה לכפר על עבירות כדי שלא יבינו שמביא קורבן חטאת ויתבייש. וכתוב שם שהמזוזה היוצא להסגר מחוץ למחנה וכדכתיב ישב - "וטמא טמא יקרא" צריך להודיע צערו לרבים, כדי שיתבייש שתהיה לו כפרה מעונש גדול כזה. **וכן מצאנו בחומש דברים (כ, ה) בפרשת החוזרים מעורכי המלחמה** כתיב "ודברו השוטרים אל העם מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחד יחנכו", וכן "איש אשר נטע כרם", וכן "איש אשר ארש אשה ישוב לביתו שמא ימות ואיש אחד יתקנה". ויסיפו השוטרים לדבר אל העם מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו ולא ימס את אחיו כלכבו" ופירש"י מי הוא זה הירא ורך הלבב? רבי יוסי הגלילי אומר זה הירא מעבירות שבידו, ולכן תלטה התורה שיחזור גם מי שבנה בית או כרם ואשה כדי לכסות על אלו החוזרים כשביל העבירות שבידם כדי שלא יבינו שהם בעלי עבירה שהוראו חוזר אומר שמא חזר בגלל שכנה בית או נטע כרם או ארס אשה. ביאר הדברים הוא - בודאי אין מיתה בלא חטא, אם כן מדוע ציוה הכתוב לחזור גם על בית כרם ואשה והרי אין עבירות בידם שצריכים לחשוש שמא ימותו, אלא שנגזר שיחזרו מהמלחמה אך ורק כדי לכסות על החוזרים בגלל עבירות שבידם כדי שלא יתביישו. כמה עוצמה יש לענין זה שלא לבייש אפילו בעלי עבירות, עד כדי כך שיצאו פחות אנשים למלחמה וקומץ הנשארים יעמדו לכאורה בסכנת ית. עם כל זה אומרת התורה שכאשר עושים את רצון ה' רק כך נוצחים במלחמה יח"ר שנכנס לנצח במלחמה העיקרית שלשמה הגענו לעולם הזה אמן.

לכבוד כל יהודי

התורה הקדושה אומרת בעניין עבד עברי "כי טוב לו עימך". ובגמרא אמרו (קידושין כ.) - "עמך במאכל ועמך במשתה, שלא תהא אהב אוכל פת נקיה הוא אוכל פת קיבר, אתה שותה יין ישן, והוא שותה יין חדש, אתה ישן על גבי מוכן והוא ישן על גבי תכן, מכאן אמרו כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו".

וראים כמה התורה הקדושה מתחשבת ברגשותיו של העבד העברי, על אף שלכאורה הוא פושע ועבד על האיסור החמור של גניבה. וכמו כן מוצאים אנו במקום נוסף וזהירות מיוחדת של התורה הקדושה בנוגע לרגשות בני אדם שכתבה התורה "כי יגוב איש שור או שה וטבחיו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השור" (שמות כב, ל), וכתב רש"י (ומקורו בבא קמא עט): אמר רבן יוחנן בן זכאי, חס המקום על כבודו של בריות, שור הולך ברגליו, ולא נתכווה בו הגנב לנושא על כתפו, משלם חמשה, שה שנושא על כתפו משלם ארבע הוואל ונתכווה בו. כלומר גם הביון מצטרף ומתחשבים בעונשו, מפני שנתכווה ונודלל כבודו כזה שהיה צריך לשאת את גנבתו על כתפו, מה יש לחוס על כבודו של גנב, של אדם כזה, הרי הוא רשע העובר על מצוות השם? אלא כבוד האדם הוא מושג עמוק גדול ורחב, וצריך להתחשב ולהקל בגין זה בקנסו.

ועוד מצינו בפרשה (פכ"ג ד ה) כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו. כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעוב לו עוב תעוב עמו. דהיינו לרחם גם על האויבים שרעו לך, ולהשיב להם טובה תחת רעה, ובשמחה, וכבוד שלא ניתן להגיע למעלה זו, רק אם אדם מתרגל את נפשו תמיד, שהתורה היא נר לרגליו, וכל מידותיו נקבעים רק על ידי התורה הקדושה.

איתא במכות (כד.) דרש רבי שמלאי שש מאות ושלוש עשרה מצוות נאמרו לו למשה, בא דוד העמידן על אחת עשרה דכתיב "ממור לדוד, ה' מי יגור באוהלך, מי ישכון בדר קודשך, הולך תמים ופועל צדק ודובר אמת כלכבו, לא רגל על לשונו, לא עשה לדעתו רעה, וחרפה לא נשא על קורבו, נבזה בעיניו נמאס (אדם כזוי נמאס בעיניו), ואת ידאי ה' יכבד, נשבע להרע ולא ימיר, כסף לא נתן בנשך, ושוחד על נקי לא לקח, עושה אלא לא ימוט לעולם", בא ישעיהו והעמידן על שש דכתיב "הולך צדקות, ודובר מישרים, מואס בכצע, מעשקות נוער כפי מתמוך בשוחד, אוטם אזנו משמוע דמים (דברי גנאי), ועוצם עיניו מראות ברע", בא מיכה העמידן על שלוש דכתיב "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם ה' אלוהיך", חזר ישעיהו והעמידן על שתיים שנאמר "כה אמר ה' לבית ישראל שמרו משפט ועשו צדקה", בא חבקוק והעמידן על אחת "צדיק באמונתו יחיה".

אם נתבונן בכל דברי דוד והנביאים הקדושים, שהעמידו את כל התורה על פי היסודות הנזכרים, וראים שכל יסודות התורה היינו עניינים של 'כן אדם לחברו', ולא דווקא מצוות חשובות אחרות. וכמאמר הלל הזקן לאותו הגר שבא להתגייר 'מאי דשאני עילך לחברך לא תעביד' זו היא כל התורה כולה, וברמב"ם הלכות חנוכה (פרק ד ה"ד) כתב וז"ל שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר

'דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום' ע"כ. נמצא שגם מה שחבוקו בא והעמידן על אות היינו שבכוח האמונה ניתן לקיים את כל היסודות שאמרו דוד והנביאים, שעל יסודות אלו התורה מושתתת. ומכאן יסודות אלו של תיקון המידות ולב טוב ניתן להגיע לכל התר"ג מצוות, וכמ"ש ב'שערי קדושה' שהמידות הם השורשים של כל המצוות.

בכתובות (סז): איתא אמרו עליו על הלל הזקן שלקח לעני בן טובים אחד סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. פעם אחת לא מצא עבד לרוץ לפניו ורץ הוא לפניו שלושה מילין, והנה העני בן טובים הזה ידע בודאי כי הלל הזקן נשיא ישראל רץ לפניו, ובדאי אם דעתו היתה צלולה לא היה נותן לנשיא ישראל להתכווה כל כך, אלא שבדאי חסר דעת הוא. ובכל זאת ויתר הלל הזקן על כבודו הרם רק בעבור הרגש הנפשי של היהודי הכי פשוט, כלומר הלל הפך את דברי התורה הקדושה לחלק מעצמותיו ואישיותו, ולכן היה בעל אמונה. ובו לכל ענייני העולם הזה והכבוד המדומה הנרדף בו, ונתעלה להיות כמלאך ה'.

מצינו בכרכות (ו): אמר רבי חלבו אמר רב הונא כל שיוצא בחברו שהוא רגיל ליתן לו שלום יקדים לו שלום. שנאמר "בקש שלום ורדפהו", ואם נתן לו ולא תהיה לו נקרא גולן, שנאמר "ואתם בעדתם את הכרם גולת העני בכתיכם". ופירש"י רש"י "גולת העני" - "והלא גם גולת העשיר גולה היא, אלא גולת העני שאין לו כלום לגולל ממנו אלא שלא להשיב על שלומי". והביאור בזה וכי מה אפשר כבר לגולל מעני אלא את השלום שמגיע לו, את הקצת כבוד אנושי שצריך ליתן ומגיע לכל אדם, וכשלא מכבדו עובר על ציווי תורה ככבוד ונקרא גולן.

ובגמ' (ברכות יז.) איתא אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הקדימו אדם שלום מעולם ואפילו נכרי בשוק. ולא טען ר' יוחנן שאין דבר זה נכון לפי ההשקפה, שאם אקדים לו שלום עלולים הילדים לחשוב שאדם זה חשוב הוא, וע"ז עלולים לקבל מהשפעתו עליהם, אלא הלך אם דרך האמת של התורה הקדושה שאם יש כאן חשש של פגיעה בזולת, חלילה מלחשוב חשבונות כעין אלו, ואף אם היו חשבונות אלו מדברים העומדים ברומם של עולם. והיינו שגם לאחד שמאיר פנים לאדם הגון מספיק, יכול להסביר לילדיו ולסובכיו שיש להיזהר ולא ללמוד ממעשיו, ושאדם זה על אף שאיש יקר הוא אבל עדיין לא זכה להיות שלם במעשיו וע"כ אין ללמוד ממנו.

במסכת שמחות (פרק ח) מובא שרשב"ג רבי ישמעאל גזרו עליהם שיחרגו והיה רבי ישמעאל בוכה אמר לו רשב"ג עוד שתי פסיעות ואותה נמצא בחיקם של צדיקים ואותה בוכה, אמר ליה אני בוכה שאנו נהרגים כשופכי דמים ומחללי שבתות. אמר לו שמא יושב בסעודה היית או יושן ובאה אשה לשאול שאלה ברהלה ובטהרה, ואמר לה השמש: ישן

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	עובדיה בן שרה	לתרומות והנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

פריטים טמונים לפרשת משפטים

"שש שנים תזרע את ארצך... והשביעית תשמטנה"

בתמונה שלפניכם פרדס שהפקר עלידי אכר צדיק. עזרו לו למצא את הפריטים המסתתרים בפרדס:



רשימת הפריטים:

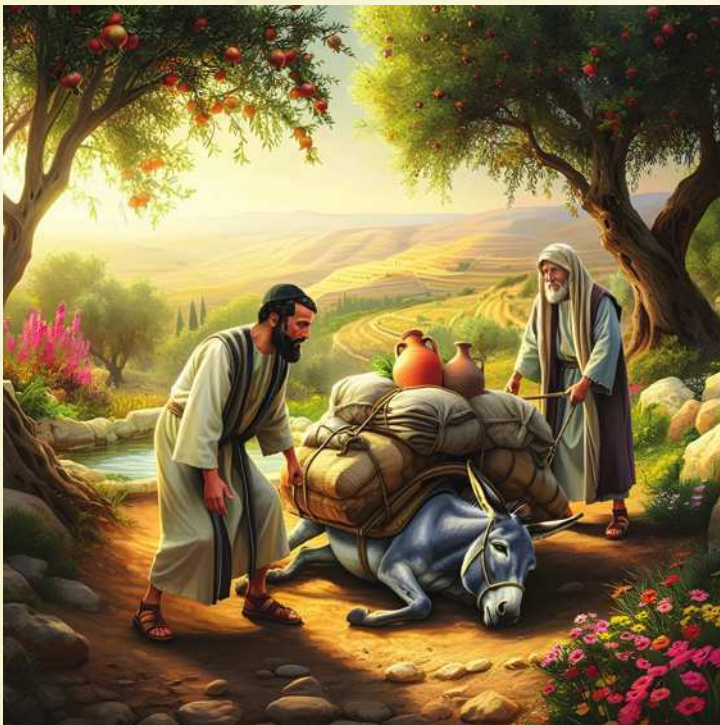
1. עֲנָבִים - "כֹּן תַעֲשֶׂה לְכַרְמְךָ".
2. זֵיתִים - "כֹּן תַעֲשֶׂה... וּלְזֵיתְךָ".
3. כֹּד מִים - "וַיִּבְרַךְ... וְאֵת מִימֶיךָ".
4. לֶחֶם - "וַיִּבְרַךְ אֶת לֶחֶמְךָ".
5. סֵפֶר עֵתִיק - "וַיִּקַּח אֶת סֵפֶר הַבְּרִית".
6. אֵשׁ - "וַיִּמְרָא כְבוֹד ה' כְּאֵשׁ אֲכָלֶת".
7. שׁוֹר - "לִמְעַן יִנּוּחַ שׁוֹרְךָ".
8. סִלְסֵלַת בְּכוֹרִים - "רֹאשִׁית בְּכוֹרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית ה'".
9. קוֹצִים - "כִּי תִצֵּא אֵשׁ וּמִצָּאָה קוֹצִים".
10. צִרוֹר מִסְבָּעוֹת - "כִּי יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ כֶסֶף".
11. מָגֵל - רִמָּז לְחֹג הַקִּצִּיר.
12. מִצָּה - "שִׁבַּעַת יָמִים תֹּאכַל מִצֹּאת".
13. חֲמוֹר - "כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֶׁנֶּאֱדָר בְּרִבִּי".
14. עֵין - "עֵין תַּחַת עֵין".
15. מִשְׁפָּךְ.

האם תוכלו למצוא את כולם? - בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"עֲזֹב תַעֲזֹב עֲמוֹ"

מצאו 20 הבדלים בתמונות שלפניכם!



יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!



דברי תורה

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ואלה המשפטים אשר תשים לבניהם

במסורות של ברזל, ואמר ה' למשה 'שתוק כך עלה במחשבה' והיינו שמחשבה הוא סוד הכירורים דכמחשבה התכריא כולה, ויש בזה תיקון נשגב לעולמות כולם. וכאשר קיבל עליו רבי עקיבא את הדין באהבה נעשה התיקון יותר ויותר, לפי שעל ידי שאדם מקבל את הדין באהבה הרי הוא גורם ג"כ לשעשועים ויחודים בעולמות העליונים. וכמו שאמר המגיד למוך לאחר שמת בנו וקיבל מוך את הדין באהבה גמורה 'אם היית יודע כמה תיקון נעשה בעולמות העליונים על ידי קבלתך את הדין באהבה, היית שמח כל הימים בזכות הגדולה אשר נפלה בחלקך'. והוא ענין של בירור שמות הקודש של צד החסדים, וכפי שידוע שהאהבה האמתית להי"ת, בכל מצב ובמסירות נפש ובשמחה, הרי היא המתקנת ומבררת את צד החסדים, ואילו היראה מה' ולא מזולתו חלילה מתקנת ומבררת את שמות הקודש שמצד הגבורות, ועל כן ככל שמתוך המסירות נפש מוכח שגדל האהבה היא גדולה יותר, כך התיקון והבירור שנעשה על ידה גורם לייחודים ושעשועים גדולים יותר בעולמות העליונים.

וזו הכחינה של עבד עברי 'שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי' חינו' וכפי שמסביר זוהר"ק שהשש שנים הם מעלמא דשית סטריק, דהיינו שש הקצוות של החג"ת נה"י בטרם נשלם המלכות, ואילו השנה השביעית שהיא כחינה שבת אין בה עבודה ושמירה, שהרי אין בה עבודת קרקע, הרי היא מעולם השכינה דהיינו שנשלמה המלכות ומקבלת את כל השפע ומשפיעה לכל העולמות, ונעתיק בזה את לשון זוהר"ק.

כתוב 'ואדם אין לעבוד את האדמה' שגם עבודת אדמה היא כמו תחליף לתיקונים מסויימים בעבודת ה'. שמתקן את הכחינה של כוונת אפך תאכל לחם מבחינת יגיעת שניהם משכחת עוון, ולכן גם יעקב היה צריך לעבוד ברחל וכלאה כל אחת ז' שנים, בעבודה המכלה את הנוף ומתישנות, וכתוב באר"ל שזה גם ענין חטא אדם הראשון, בזה שיתקנה על ידי עבודתו את האדמה, שיש בזה תיקון, וכן הוא בכל כחינה של עבודה שיש בה ענין של תיקון, וכידוע מענין שנת השמיטה אשר לא עובדים בה את האדמה שיש בחינה גבוהה בענין העבודה.

ונמצא שאדם לא יודע כלל מה מעשיו פועלים, ואיזה 'ווחים' הוא מרזיח מצער עבודתו, וכמה ניצוצות של קדושה הוא מתקן על ידי צערו וטרחתו, וכפי שידוע בכוונות האר"ל והרשב"י שאפילו על ידי שנפנה ונטל את ידיו בכורך יש ענין של פעולה רוחנית גדולה של בירור ניצוצות והעלאתם, בכדי שלאחר מכן על ידי התפילה יעלו אותם ניצוצות ויבררו עד אשר יגיעו אל תיקונם השלם. ולפ"ז אין לאדם להתלונן כלל, כי כל מה שהקב"ה עושה עימנו הוא בוודאי התיקון שלנו, ועבור טובת הנפש הרוח והנשמה שבקרבנו, וכמו שיעקב אבינו היה צריך לתקן י"ד שנה של עבודה קשה של בירורים בכדי לזכות לגאול את הנשמות של רחל ולאה שהם הנשים שלו עצמו.

וכמו שמצינו שמושה רבינו כאשר צפה כיצד סודקים במסורות של ברזל את כשרו של רבי עקיבא התפלא, מדוע גדול הצדיקים - רבי עקיבא שכל התורה שבעל פה הונחלה על ידו, נידון

סוד הגילגולים

מעולם העליון ללמדם את 'סבא דמשפטים' כל סוד הגילגולים.

וידוע שבזמן רבותינו הראשונים עדיין לא היה ברור לכל ענין סוד הגלגול, אולם הוכרע ונתקבל על ידי רבותינו בעלי הסוד ענין סוד הגלגול, ובפרט לאחר התגלות זוהר"ק ושאר כתבי המקובלים הראשונים. ולפ"ז צריך האדם להבין את המציאות, שפעמים קורה שסובל בעולם הזה סבל רב, והכל הוא לטובתו הגדולה לתקן גילגוליו הקודמים. ועוד צריך לדעת שלכל אדם יש שורש באדם הראשון, ויש לו גם עיבורים של נשמות שהוא קשור אליהם, וככל שמתעלה יותר בירא"ש"ש זוכה לעיבורים של ניצוצות קדושים יותר של צדיקים גדולים שסייעו בעבודת ה', עד כדי כך שהרשב"י תיקן נתינת צדקה עם בקשה מיוחדת שיזכה לעיבור נשמות של צדיקים שסייעו בעבודת ה'.

ועצם ידיעת סוד הגלגול מסייעת לאדם למתק מעליו את הדינים, לפי שהגבורות הכאות על האדם

כל דיני ממונות ונזיקין נלמדים מפרשה זו, אבל המצווה הראשונה הנלמדת מפרשתנו היא פרשת עבד עברי, המזכרת גם כפרשת דאה בספר דברים 'כי ימכר לך אחיך העברי' וכו'. וידוע שכל דבר גשמי בעולם הזה הרי הוא מכון כנגד דבר רוחני עליון, בין לטוב ובין למוטב, כלומר דברים טובים שישנם בעולם הזה הם רמז לדברים רוחניים טובים וגבוהים בעולמות העליונים, ואילו דברים פחותים הרי הם רמז לפחותות חלילה, וא"כ בחינה של עבודת בעולם הזה ודאי היא מכוונת כנגד עניינים פחותים בעולם העליון, ולכן צריך להבין מדוע היהודי צריך להיות כבד מציאות של עבד? הרי יהודי הוא כן של מלך מלכי המלכים זרע אברהם יצחק ויעקב, וכיצד יתכן שירד לדרגה פחותה כזו של עבד אשר נשלט על ידי אדונו ילד אשה קרוך מחומר? אלא ידוע שכל המצוות יש להם בחינת חיצונית ובחינת פנימיות, ולגבי השורש הרוחני והפנימי של עבד עברי כתוב בזוה"ק שהוא נמשך ונגרד מחטא אדם הראשון חוהמת הנחש, ועל כן נחש הוא בגימ' עבד עברי, וידוע שכל נשמות ישראל היו כלולים באדם הראשון בשעת החטא, ומחמת כן כולם צריכים לדת לדרגת עבדים, מבחינת הקללה שנתקללו 'בזעת אפך תאכל לחם', אדם שאינו עובד את ה' מוכרח הדבר שיהיה עבד, ובוודאי תהיה לו עבודת אחרת, ולא יעזור לו לברוח ממציאות זו של עבודת אולם אם אדם זוכה להיות עבד אמיתי להי"ת הרי הוא מקיים את עבודתו כמה שמוסר את עצמותו ואישיותו לעבודת הי"ת וכבר נחשב עבד ה', וכאשר אדם מתגבר על היצר הרע, ועובד קשה נגדו, גם זו היא עבודה של תיקון הכחינה של הנחש, ולכן

כידוע שבפרשתנו מביא זוהר"ק את ענין גלגול הנשמות, ונעתיק הקטע הראשון של הפרשה בזוה"ק וז"ל פתח ר' שמעון ואמר ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם תרגום ואלן דיניא דחסד קדמיהון, אלן אינון סודין דגלגולא וכו'. כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית יצא לחפשי חנם, חברייה עין הכא לגלגול כמה חין טמירין דגלגולא, כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד, כד נשמטא אתחייבת בגלגולא, אם הוא מסטרא דהווא עבד מטטרון דאיהו כליל שית סטריק, כתיב ביה שש שנים יעבד, גלגולין דילה לא מתחייבא אלא שית שנין, עד דאשלימת שש דרגין מהווא אתר דאתנטיילת, אבל אם נשמטא היא מסטרא דשכינתא דאיהי שביעית, ודאי מה כתיב ובשביעית יצא לחפשי חנם, דצדיק ודאי לית ביה מלאכה כיון דלית ביה מלאכה לית ביה שעבוד, ונשמטא דאיהי מתמן אתמר בה ובשביעית יצא לחפשי חנם לית בה שעבודא, אדהכי הא [דף צד עמוד ב] סבא נחת לגביה א"ל וכו' ומכאן החל הסבא קדישא שהגיא

אזכרה ועצרת התעוררות

במלאת חמש שנים לפטירתו של מנצ"ל מוסדותינו הקדושים מיום היוסדם, רב הפעלים לחורה ולמדינה, רודף צדקה וחסד, מנצ"ל מוכי הרבים בעירו בת-ים ומחזקה לה, ורבים חשים מעין בעונם שפרונו ובאמונתו והוקרת. עמוד בזהירות ישיבתנו שנים שלא על מנת לקבל פרס כלל ועיקר, דאג לכל פרט ופרט למען מתפללי בית הכנסת ולמען אברכי הישיבה

ה"ה יעקב שמואל זצ"ל
בן ציונה תחי'

תתקיים אזכרה ועצרת התעוררות
ביום שלישי כ"ז שבט (25/02/2025 למנינים)

בישיבתנו הקדושה המייש"ר תככ"ן
רחוב אורט ישראל 4 בת-ים | תפילת מנחה בשעה 17:00

בהשתתפות רבני ואברכי הישיבה שליט"א ובראשם
מו"ר גדול המקובלים ושר בית הווהר הנאן הגדול

חכם **בניהו שמואל** שליט"א

ראש ישיבת המקובלים וראש מוסדותינו
סעודת מצוה לעילוי נשמתו הטחורה של יעקב ז"ל בן ציונה תחי'
תתקיים לאחר דרשות הרבנים

כמו"כ ביום רביעי כ"ח שבט תתקיים סעודת אזכרה בשעה 13:30 בעריישי בישיבתנו,
וכן סעודת אזכרה בישיבת המקובלים נהר שלום תככ"ן בירושלים



"ושמרו בני ישראל את השבת"
בעז"ה יתקיים בישיבתנו

תיקון לעזון חילול שבת

עם תיקון ערב ראש חודש תפילת מנחה וענו

שיתקיים אי"ה ביום חמישי כ"ט שבט (27.02.25) בשעה 13:00
בישיבת המייש"ר רחוב אורט ישראל 4 בת-ים

יש לקבל את התענית ביום רביעי בתפילת מנחה כמוכא בסידורים
בידור קל יוגש בסיום התענית

לפרטים, זכנ מי שאין באפשרותו להשתתף ומועונין שיוכדו את שמו
ניתן להתקשר 03-5520004 (שלוחה 3)

יהי רצון שנוכה לתקן את כל מעשינו ולשוב בתשובה שלמה אמן

תיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים זהו תיקון שעושים עבור נשמת הנפטר,
כדי לזכרו ולרוממו בעולמות העליונים ולהעלותו מדרגה שבת הוא נמצא.

המקור לכך: מנצ"ל המקובלים רבי יהודה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש "מנחת יהודה":

"אם היורשים רצונם לעשות נחת רוח לנמת, להושיעו ולהצילו מכף הקלע ומדינה של גיהנם, שהוא נידון בהם, אין שום אופן,
כי אם לשפוך שיה ותפילה בפני מלכו של עולם בעד המת ההוא. וייקבצו עשרה אנשים כשרים יודעי ספר ויעשו למת סדר תיקון..."

ותיקון זה מועיל מאוד לנשמות הנפטרים
להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך אי"ה ביום חמישי כ"ט שבט ערב ראש חודש אדר
בשעה 14:30 בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסירת שמות 03-5520004 שלוחה 7

לחסירת שמות
באתר הישיבה



בכל שבת קודש בישיבת המייש"ר
אורט ישראל 4 בת-ים
מהשעה 14:00 - 15:30

! 3 1 0 6 - 1 2 1 2 1 2 1 2

שיעור
תהילים לילדים

פרסים • ממתקים • הפתעות

